нові рубрики:

- ♥ АБВГДЕЙКА
- ♥ Еротична кухня
- ♥ Безкоштовні оголошення

читацькі конкурси:

перша ніч ♥ сканворд ♥ загадки

пеніs-клуб:

що Байрон мав у штанях?

вічне:

українська лайка

енциклопедія еротики

анекдоти

еротична проза

УКРАЇНСЬКИЙ
3 (60)

ЛЕЛЬ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Індекс 74283

лежить дівка

Лежить дівка у копиці,
В небо виставила циці.
Тут вона з своїм коханим
Добре веселилась,
Що копиця, хоч дебела,
А набік схилилась!
Лежить дівка у копиці,
В небо виставила циці.

Йшли корови із діброви
Битими стежками.
Пастухи уздріли дівку —
Заревли биками.
Лежить дівка у копиці,
В небо виставила циці.

Йшли овечки з пасовиська
Чистими полями.
Пастухи уздріли дівку —
Стали баранами.
Лежить дівка у копиці,
В небо виставила циці.

Батько з матір'ю додому
З буряків плелися.
Як уздріли свою доню —
За серця взялися.
Лежить доня у копиці,
В небо виставила циці.

Батько очі впер у землю,
Мати — аж у небо...
Мабуть, донечку вже заміж
Оддавати треба.
Бо вляглася у копиці,
В небо виставивши циці!

Олександр Стусенко

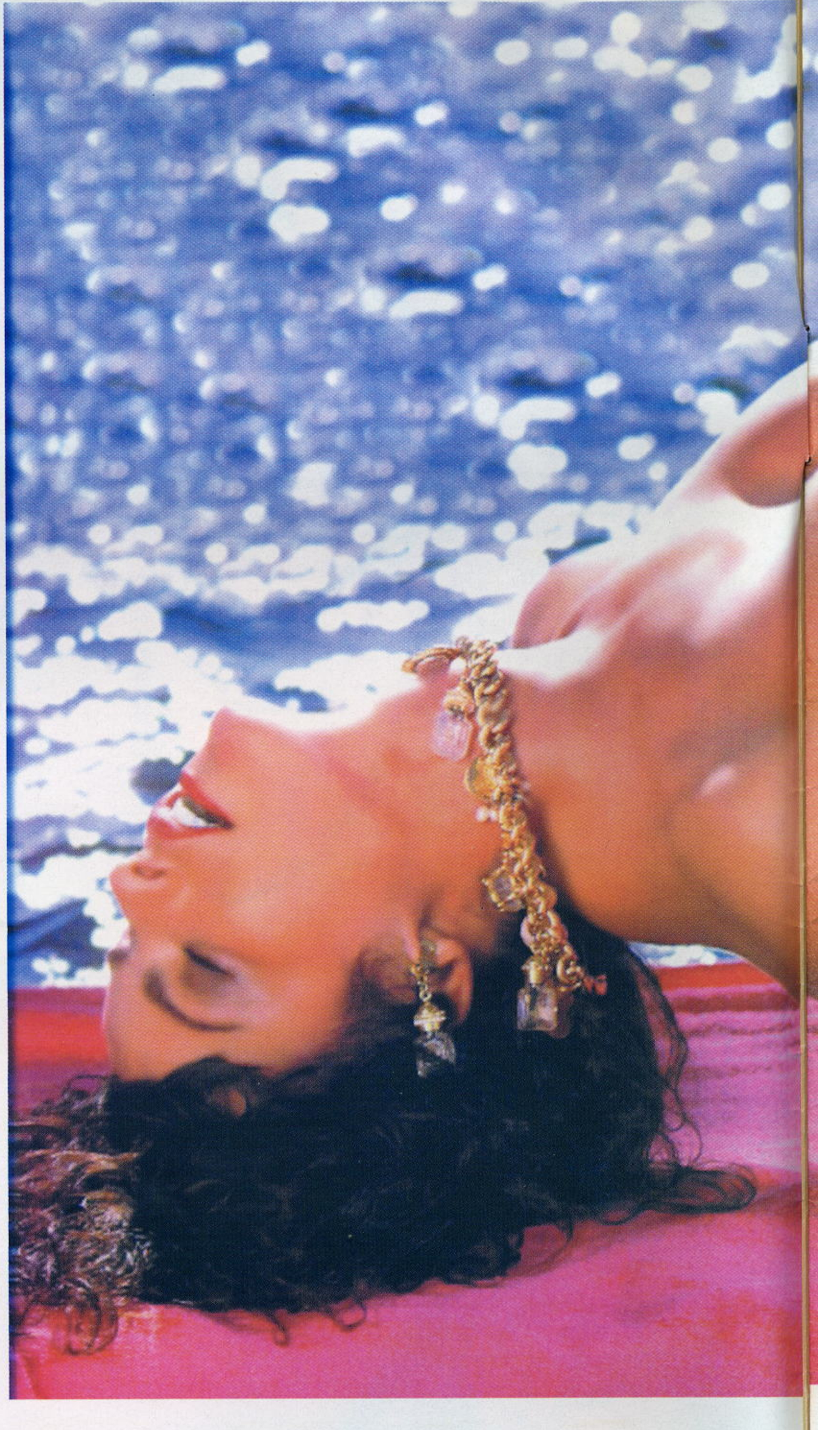

оранка ярового клину між дівочими ногами

Василь Сокур

Еротичне есе

Щоб Леміш зачіпав ще не займане, Дівчина задерла ноги аж до неба. Її пальчики чіплялися за хмару.

Від такого нахабства Бог насупився: досі Йому всі звітували про свої гріхи руками. Але руки у Дівчини були зайняті. Ними вона обіймала Ратая.

Крізь голубий просвіт між білими хмарами, які Дівчина розштовхувала білими п'ятами, Бог поглянув на зелену землю. І трохи пом'якшав: там робилося звичне, заведене Ним споконвіку Діло.

Сивий дужий Ратай мозолистими руками міцно тримав довгі, стрункі білі дівочі ноги. Саме так і належить тримати Орачеві чепіги плуга, щоб, бува, не зробити мілкішою, не покривити борозну.

Золоте Рало безжально розвертало гарячі Скиби у Діви між ногами. Аж тріщало коріння.

Трикутний Клин на схилі живота, у вибалку між стегнами, був невеличкий. Він кучерявився шовковою весняною

Яровиною. Але Ратай все ж поспішав. Йому хотілося якнайшвидше і якнайкраще упоратися з Роботою, яку йому довірили. Його м'язиста широка спина блищала від поту.

Бог відігнав у інше місце допитливого жайворонка, що надокучливо тріпотів над ними. Цей Ратай Богові подобався... Бог любив гарну роботу. Коли глибоко орють, щедро сіють, рясно й завруниться.

Бог насмішкувато й тепер поблажливо дивився, як дурне Дівча марно гамселить об хмари ногами, шукаючи в небі опори. До нього виразно долітав її жалібний голос.

— Ой, Боже!.. Ой, Божечку! — благала вона.

— Всує взиваєш до Мене, — махнув Бог рукою. — Вагітніти легко... Важко народжувати. Тоді й покличеш...

І Бог осінив їх Своїм знаменням, благословляючи.

...Творець повернувся до Своїх справ. У Бога було багато інших проблем й окрім оргазму цієї юнки... І головна проблема — наповнити світ Любовію.

Хто не Любить, не Оре, не Сіє, той зникає із цього світу першим. І хліб, і діти, і держави народжуються тільки від Любові!

Спочатку Любов. Потім Нива. Потім плуг. Потім Руно. Потім Колос. Потім — тепле Зерно в долонях. Як Дитятко.

м.Київ

®ЛЕЛЬ
2001
ІЛЮСТРОВАНИЙ
ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ
ЖУРНАЛ ПРО
КОХАННЯ
№ 3 (60)
Засновник і видавець — фірма "ДЕРКУЛ" (свідоцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1992 року.
Головний редактор
Сергій Чирков.
Редактор відділу фольклору та літературних раритетів
Микола Сулима.
Начальник комп'ютерного центру
Владислав Чирков.

Макет Владислава Чиркова.
На 1-й стор. обкладинки — Крісті Клайн;
на постері — Сюзі Сімпсон.
Підписано до друку 10.04.2001.
Тираж 10000 примірників
Замовлення № 99
Ціна договірна.
Адреса редакції:
04119, Київ,
вул. Дегтярівська,
38—44, "Лель".
Телефон/факс:
(044) 211-02-68.
Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.
Друк — ВЦ «Інтертехнологія»,
01054, Київ,
вул. Воровського, 34-г.
Тел.: (044) 216-37-16.
Журнал друкує фото лише після письмового підтвердження автором своїх прав на публікацію і одержаної ним згоди від моделей.
Всі претензії, пов'язані з публікацією знімків, слід адресувати фотографам.
Фотографії, вміщені в журналі, не є прямими ілюстраціями до текстів.
Відповідальність за зміст і достовірність рекламної інформації несе рекламодавець.
При передруку матеріалів посилання на журнал "Лель" обов'язкове.

© «ЛЕЛЬ», 2001

Індекс 74283.

ЛЕЛЕНІАНА

Повертається чоловік додому, а його благовірна з коханцем у ліжку.
Чоловік зітхає:
— Позавчора ти підібрала хворе кошеня, вчора — бездомне цуценя... Ну, а це хто?

— Ой, дівчата, що вчора було! Йду я темним провулком, а назустріч троє. Я на широку вулицю — вони за мною. Я у двір — вони також. Я навтьоки — вони не відстають. І тут з'являється міліцейський патруль. А так все добре починалося...

Два ембріони розмовляють у материнській утробі.
— Як ти гадаєш, є життя після пологів?
Другий замислено:
— Не знаю... Звідти ще ніхто не повертався.

Епохальне живописне полотно: «В.І.Ленін працює над декретом Н.К. Крупської».

Єдине місце, де мужчина може почуватися вільно, — це сімейні труси.

Чолов'яга приходить до пологового будинку. Йому виносять новонародженого.
— Хлопчик! — волає щасливий батько.
— Дівчинка, — поправляє акушерка. — І відпустіть, будь ласка, мого мізинця.

КОНКУРС ЛЕЛЬВОРДІВ

П'ЯТИЙ ТУР

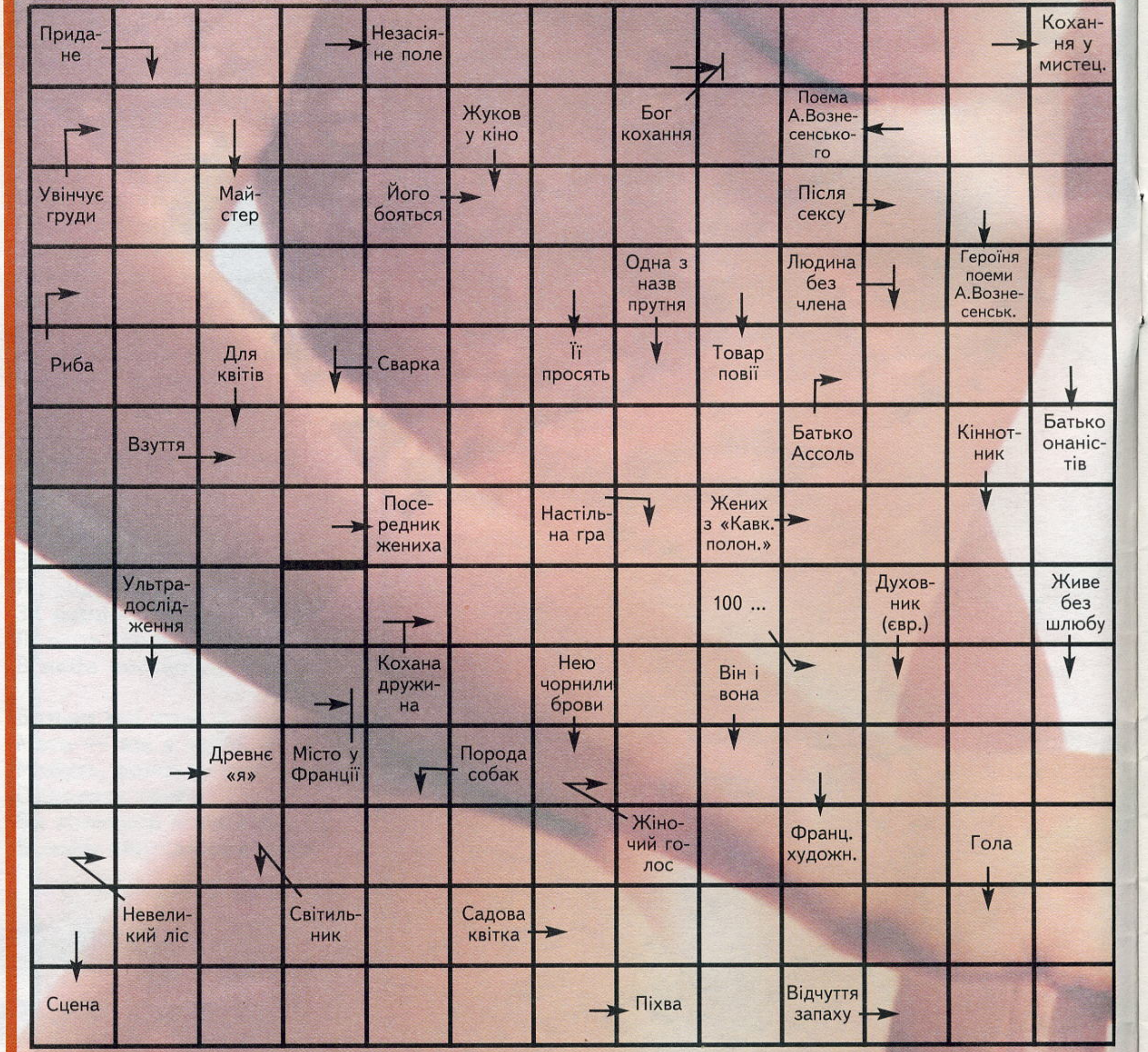
Придане
Незасіяне поле
Кохання у мистец.
Жуков у кіно
Бог кохання
Поема А.Вознесенського
Увінчує груди
Майстер
Його бояться
Після сексу
Одна з назв прутня
Людина без члена
Героїня поеми А.Вознесенськ.
Риба
Для квітів
Сварка
Її просять
Товар повії
Взуття
Батько Ассоль
Кіннотник
Батько онаністів
Посередник жениха
Настільна гра
Жених з «Кавк. полон.»
Ультрадослідження
100 ...
Духовник (євр.)
Живе без шлюбу
Кохана дружина
Нею чорнили брови
Він і вона
Древнє «я»
Місто у Франції
Порода собак
Жіночий голос
Франц. художн.
Гола
Невеликий ліс
Світильник
Садова квітка
Сцена
Піхва
Відчуття запаху

с	о	р	о	к	а		а		п		о	
л				а		у	к	р	а	ї	н	а
о	р	г	а	н	і	с	т		р	♥	а	
н		р	♥	к	♥	м		к	у	з	н	я
	п	а	л	а	д	і	н	♥	б	♥	і	♥
к	е	б		н	♥	ш		м	о	р	з	е
♥	т		з	♥	♥	к	р	о	к		м	
м	е	л	а	н	к	а		р	♥	м	♥	в
	р	♥	к		р		п	о	л	о	г	и
о	б	л	о	м	о	в		к	о	д	♥	ш
	у	♥	л		к	а	б	а	р	е	♥	н
к	р	е	о	л		г	♥			р	♥	я
	г		т		к	а	р	т	и	н	а	♥

ЦІКАВА ВІДЕОКАСЕТА чекає на того, хто перший розв'яже наш «Лельворд» і раніше за інших надішле відповідь до редакції ПОШТОЮ.

Першим відповідь на Лельворд № 4 надіслав киянин В.О. Яновський. Вітаємо переможця!

МОЯ ПЕРША НІЧ

...А потім настала виробнича практика. Нас відвезли за межі навчального закладу у мальовничий хутір аж на шість місяців! Ми там жили в гуртожитку самі: хлопці на першому поверсі, дівчата — на другому. Не було кому давати нам мудрі життєві настанови, і ми піддавались спонтанним рішенням. Спочатку несміливо, а потім усе зухваліше, хлопці стали штурмувати другий поверх. Нас нестримно тягнуло туди, ми так бажали того, що можуть бажати молоді люди у 18-20 років.

З незнайомкою я вже встиг добре познайомитись, і наша антипатія поступово перейшла в симпатію. А потім був перший поцілунок. Через натягнуту мотузку для сушіння білизни. Серце забилось у грудях, мов велетенський дзвін. Легеням не вистачало кисню. Ясний місяць та яскраві зорі, що так мерехтіли у ту казкову літню ніч, умить згасли, в очах потемніло, і мозок пронизала думка: невже осліп? Але схвильований шепіт привів мене до тями. В очах стало розвиднятись.

А невдовзі я зрозумів, що без неї я просто не можу. Наші короткочасні побачення переростали у нескінченні. Ми тішилися життям, насолоджувалися до нестями поцілунками, однак жодного разу не перейшли забороненої межі...

Практика скінчилась, наче казкова ніч. Прийшла пора роз'їжджатись по домівках. Останню ніч ми провели разом. Перед світанком розійшлись перепочити, щоб потім провести одне одного в дорогу. Та коли я прокинувся уранці, побачив на столі записку: «Шкода було будити...»

Мені здалось, що навколо вимерли усі люди, і спустошився увесь світ. Хотілося крикнути на весь Всесвіт: «Повернись!!!»

Через три роки розшукав її у далекому селі, переконав переїхати до міста, де я навчався. Вона знайшла роботу, поселилася в гуртожитку. Я прийшов її провідати. Як виявилось, у неї були ще й неабиякі кулінарні здібності. Після легкої вечері ми сіли біля журнального столика. За вікном пахло бузком, змагались у своєму співі пташки. Сутеніло.

Наші руки, мов крила птахів, здійнялись угору, з'єднались у хитромудрому сплетінні і тремтіли. Наші вуста злилися у жагучому поцілунку. Важке дихання доводило до легкого запаморочення. Відпала необхідність у словах. Тепер говорили серця. І дедалі гучніше. Здавалося, вони от-от повискакують з грудей.

Рвались нитки і тріщали ґудзики. Одяг безладно злітав додолу: сорочка, блузка, бюстгальтер. Ми впали на ліжко і задихались, мов дві рибини, викинуті на берег. Оголені тугі груди дивилися на мене двома настовбурченими пиптиками. Вони пахли молоком. Я цілував їх до нестями, пестив юне дівоче тіло і вдихав досі ще не звідані його аромати. Мій таран наливався свинцем, пульсував і нестримно шукав дороги у пекельну безодню. Губи мандрували все далі й далі. Ось уже минули пупок. Тугі трусики щільно облягали недоторкане дівоче лоно. Тремтяча рука пірнула під матерію і надибала ніжні кучерики. З її грудей вирвався протяжний стогін, її сідниці піднялися, даючи змогу звільнити тіло від останньої перепони. Я припав губами до пелюсток ніжного бутона. Вони мироточили, від духмяного запаху паморочило голову до забуття. Ледь оговтавшись, я знову помандрував угору — до грудей, до шиї, до губ. Налитий свинцем таран намагався з першої атаки підкорити неприступну фортецю, проте марно: опір чинився шалений. Врешті-решт, оборона була зім'ята, вхідні ворота повалені, і на свинцеву булаву ніби хтось вилив цебер окропу. Зойки насолоди звились аж до самих зірок. Наші тіла рухались у ритмі шаленого канкану. Здавалося, тремтить увесь світ, наче від велетенського землетрусу. Поштовхи ставали дедалі могутнішими.

— А-а-а-а-а!!! — вирвалося врешті з моїх грудей, і розпечена магма струменем вилилася з мого єства.

— А-а-а-а-а!!! — вирвалося з її грудей, і гарячий гейзер ударив з глибин її лона.

У шаленому нічному танку ми з'єдналися навіки.

...Повернулися наполохані пташки і знову співали свої чарівні пісні. За вікном пахло бузком. Нахаба-місяць безцеремонно заглядав у кімнату через прочинене вікно, читаючи на журнальному столику розкритий «Лель».

В.Василик, м.Іллінці Вінницької обл.

КОНКУРС!

«Лель» продовжує читацький конкурс «Моя перша ніч». Усі листи будуть надруковані. Переможці отримають бібліотечку еротичної літератури.

щедра душа

Як ітиму коло тину,
Хлопці, не зівайте:
Ви на мене, молодую,
Зразу налітайте!

Налітайте поодинці,
Налітайте вкупі.
Не зважайте, що у мене
Сифіліс на дупі!

Олександр Стусенко

неправда, що

... не можна заразитися СНІДом, якщо лише один раз погодитися на секс без презервативу.

... безпечно використовувати презерватив повторно.

... можна вилікуватися від СНІДу, якщо ретельно приймати ліки, які вам прописали.

... нібито вже є вакцина, здатна захистити людей від СНІДу.

... можна заразитися, якщо випити води із склянки чи фонтанчика, якими користувався хворий на СНІД, чи плаваючи з ним у одному басейні.

... можна заразитися через одяг інфікованого.

... хворий розповсюджує СНІД, кашляючи або плюючись.

... можна заразитися, споживаючи страви, приготовані інфікованою людиною.

... можна заразитися, сівши на туалетне сидіння, на якому сидів до вас хворий на СНІД.

... можна підхопити СНІД від укусу комара.

Малюнок Олега Паська

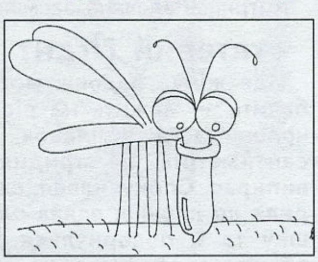

Малюнок Люка Свертса

— Лікарю, як уберегтися від СНІДу?
— Та є один спосіб... Слід надягнути презерватив, змастити його олією, надягнути другий презерватив, помазати йодом, потім забинтувати й густо вкрити епоксидною смолою. І найголовніше — жодних статевих контактів!

сила

Андрій М’ястківський

Хлопці і чоловіки — фуражири і техніки-механіки — глумилися з старого сторожа Дмитра Крикотуна:

— Давно ваше минулося.

— Що?

— Ну, чоловіче, коли до баби хочеться. Скільки, як ви вдівець?

— Все минається, а у вас триває, — оглядає кожного Дмитро, як на призові новобранців.

— Наше, діду, триває.

— То, може, котрий на своїй цяцянці відро жому перенесе?

— Це треба богатиря. Хіба що давні козаки могли, — каже спритний слюсар Антон.

— Козаки могли... — ронить старий Крикотун і, трішки подумавши, глянувши на відра з кислим жомом, що стояли біля телятниці Марини, пошепки каже:

— Ану, Антоне, заголи Марину... Боїшся її?

— Я нічого не боюся. Скажуть — в ракеті на Венеру полечу.

— То чого стоїш?

Антон вдав, що хоче виходити з корівника, підступився до Марини і рвучко підняв її подолок. Блиснули стегна, глянули на світ голубі труси, а Марина блискавично розмахнулась і гахнула слюсаря по пиці.

Дмитро підкрутив одвислого вуса і, не зводячи погляду з молодої телятниці, наказав:

— Таж принеси мені відро!

І слюсар підтюпцем рушив. Марина, подумавши, що Антон заголюватиме знову, гупнула його ще й у потилицю. Чолов’яга, вхопивши відро, приніс Дмитрові.

Крикотун розстебнув вийму, визволив свого почорнілого гусара, дістав з кишені кожушану рукавицю, примостив її під дужку відра і пішов, поніс. Відро погойдувалось, як на стрілі екскаватора.

Хлопці намірилися сміятися, але, побачивши, **що** сторож може, стояли, мов заціпенілі.

— Ще трохи, ще кілька кроків, — силкувався Дмитро.

Глянула на нього й Марина, та одверталася, наче їй було нецікаво, але поглядала.

— Уф... Таки переніс... — поставив відро на долівку старий.

— Сила! — проказав хтось із фуражирів, а решта в’яли, як підрубані дерева.

Котрийсь вдавано засміявся, та його не підтримали.

статевий гігант

Йде жінка вздовж моря, бачить, — лежить на піску чолов’яга, а з плавок — сантиметрів на тридцять випирає. Спокусилася, сходила до ларька, взяла пляшку та й повернулася до об’єкта свого інтересу.

Познайомилися, пляшку відкрили... Чолов’яга перехилив гранчака, хекнув, поліз у плавки, дістав звідти величезного огірка та й закушує...

Жінка з обуренням:

— Ти що, дурний?

Чолов’яга задоволено:

— Дурний чи ні, а шість склянок на день маю.

Що байрон мав

Майже рік приміщення лелівського «Пеніс-клубу» не полишали представники світу кіно, гордо і безсоромно демонструючи те, чим природа обдаровує виключно чоловіків. Мусимо визнати: подивитися було на що. Але не можна не відзначити й того, що актори надто зловжили читацькою увагою. Відомим політикам, художникам і літераторам теж є що показати людям, а вони змушені були так довго чекати черги...

ЛІНДОН ДЖОНСОН

Чоловікам з жереб’ячими прутнями, напевне, цікаво буде дізнатися, що найщедріше з усіх президентів США природа обдарувала Ліндона Джонсона. Представники прес-корпусу того часу можуть це підтвердити. Не відрізняючись великим тактом і не дуже дотримуючись меж пристойності, він часто запрошував журналістів (чоловіків, звичайно) до своєї ванної кімнати чи до приватного басейну. А журнал «Тайм» навіть стверджував, що пан президент вів брифінги, сидячи у туалеті. Джонсон інколи міг перервати нараду і запросити присутніх трохи поплавати. Зазвичай президент роздягався, але не заходив у воду, доки останній із гостей не скидав з себе, бодай неохоче, одягу. В одкровеннях «не для преси» один колишній політик розповідав, як перед черговим «запливом» Джонсон холодним поглядом вивчав члени своїх співробітників, що стояли перед ним голі-голіські. Помахуючи своїм довгим, наче у жеребця, фалосом, попередив: «Якщо про це дізнається хтось сторонній, вважайте, що вас вже нема!»

ЧАРЛЬЗ РОББ

Колишній губернатор американського штату Вірджинія

ПЕНіs-КЛУБ

в у штанях ?

був красивим інтелігентним мужчиною. Так склалося, що оженився він на доньці президента США Ліндона Джонсона. Так от, Робб теж мав чим похвалитися: його товстий прутень сягав 20 сантиметрів, і обхопити його можна було лише двома руками. Його синів природа теж не обділила: кожен мав списа переконливих розмірів — яскраве свідчення того, що вони успадкували гени не лише батька, а й діда-президента.

ДЖОН УОРНЕР

Впливовий сенатор від штату Вірджинія, колишній міністр військово-морського флоту, він свого часу був одружений з Елізабет Тейлор. Одного разу актриса попросила у магазині модного одягу «Родео драйв» підібрати для чоловіка шорти з просторою «калиткою» у промежені, щоб Джон Уорнер міг сховати в ній свого красеня, що мав непомірно великі розміри.

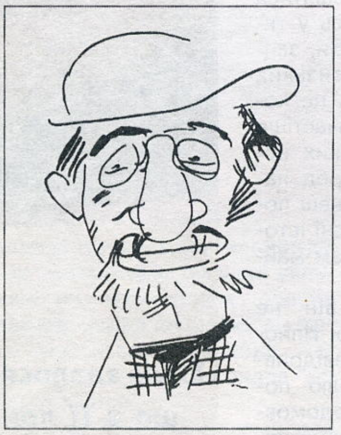

АНРІ ДЕ ТУЛУЗ ЛОТРЕК

Великий французький художник, ставши калікою через перенесену в дитинстві хворобу, певною мірою був приречений на спілкування з повіями. Зросту він мав 162 сантиметри, а от статевий орган розвинувся напрочуд відмінно — надміру навіть для мужчини нормальної статури. Маючи на увазі власне недорозвинене тіло і непропорційно великого члена, він називав себе «кофейником з дуже великим носиком». Близькі друзі за ті самі параметри іменували Тулуз Лотрека «ходячим пенісом».

ДЖОРДЖ БАЙРОН

Геній англійської літератури зажив серед сучасників репутації розпусника. До того ж хлопчиків він полюбляв не менше, ніж жінок, спав навіть із власною двоюрідною сестрою — через те йому після смерті було відмовлено у похованні у пантеоні видатних поетів, який знаходиться у Вестмінстерському абатстві. Через 114 літ після кончини, у 1938 році, під час ексгумації тіла було виявлено, що Байрон напрочуд добре зберігся, а один із учасників церемонії перепоховання не втратив нагоди зазначити, що «його статевий орган був ненормально великий».

ДЖЕК ЛОНДОН

Міцної статури з розвиненими м'язами письменник прославився не лише завдяки таким творам, як «Біле ікло», «Поклик предків» та іншим. За свідченнями сучасників він мав довгого і товстого прутня, за що одержав від друзів прізвисько «Жеребець».

Гері Гріффін, сексолог (США)

Кубинець Хуан Батіста дос Сантос народився з двома членами. Обидва нормально функціонували і мали досить великі розміри. Про нього писали, що чоловʼяга «мав страшенну, звірячу пристрасть — він спалахував лише від погляду на жінку. При зляганні користувався обома прутнями. Коли сягав оргазму один, у дію вводився другий».

У аборигенів австралійського континенту чоловічий фалос відіграє роль миротворця. Дійшовши згоди з чергового спірного питання, лідери конфліктуючих сторін обмінюються «членостисканнями».

Малюнок Дмитра Ярового

ОДА ФАЛОСУ

О, єдиний мій друг!
У шаленім бою
Поможи мені честь
Відстояти свою.

Одному лиш тобі
Довіряв я завжди,
Ти на поміч мені
Виринав, як з води.

Не злічити заслуг,
Не злічить твоїх ран.
Та, як справжній герой,
Ти ішов на таран.

І редути трощив,
Розбивав їх у тлін.
Хоч ти й падав не раз,
Та вставав із колін.

Від важких перевтом
Ти, бувало, і чах,
Та завжди підіймавсь
І зростав на очах.

Постарів ти уже,
І не йдеш на війну,
Та іще не псуєш
Ти свою борозну.

Василь Білоус,
м.Іллінці

Малюнок Е.Ч.

Прутень пересічного мужчини має, як відомо, 15 сантиметрів. Мало це чи багато — як для царя тваринного світу? Давайте порівняємо. Горила має восьмисантиметрового члена, у дикого кабана він сягає 45 см, у коня — 75 см. Член слона дорівнює двом метрам, а у кита виростає до 240 сантиметрів.

Анаїс Нін

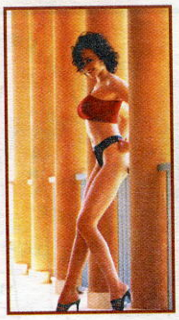

СТОРІЯ ЕЛЕН

П'ЄР

Швейцарське сільце Ко пригрілося на вершині гори, яка задивилась у дзеркало Женевського озера.

Стояла весна, танули сніги, маленький поїзд важко пихкав, здираючись угору, а Елен все дратувало: загайність руху, поважна хода корів на схилах, наче завмерлі навколишні ландшафти... Та-а-ак. Гарнесенький початок подорожі. Надовго затримуватися тут не варто, хіба що на декілька днів, аби завершити нову книгу.

Вузенька вуличка привела її від станції до маленького готелю, який нагадував казкову хижку. Припущення справдилось: двері відчинила сутула, горбоноса бабця, схожа на злу чаклунку. Перш ніж запросити Елен увійти, вона уважно обмацала її чорними очима, що виблискували, неначе антрацит.

Елен здалося, що весь дім підлаштовано під згорблену господиню: низькі двері, якісь укорочені меблі. Й очі тут не зраджували, бабуся просто від порогу пояснила:

— Я попідрубувала ніжки у столів і стільців. Вам подобається? Адже готель називається «Каруца», що румунською означає «хатинка».

Елен одразу спіткнулася об купу гірських черевиків, курток, хутряних шапок, кепі, альпенштоків. Речі, напевне, не вмістились у комірчині, от їх і склали на підлозі. Посуд після сніданку ще стояв на столі.

Черевики чаклунки стукали по сходах. Господиня мала абсолютно чоловічий голос — густий, низький, а над верхньою губою в неї був чорний пушок. Вона показала Елен кімнату з терасою через увесь сонячний бік будиночка. Елен влаштувалась у шезлонгу — перепочити після нудної, виснажливої дороги.

Впродовж усіх наступних днів Елен здійснювала тривалі прогулянки. Й завжди запізнювалася до ленчу. Мадам Казимир, так звали господиню, зустрічала її осудливим поглядом і обслуговувала за столом мовчки. Втім, й інших гостей не обдаровувала увагою, легко позбувалася гостей, які їй не подобалися, й вельми неохоче поселяла в себе чоловіків.

Під час однієї з прогулянок Елен зустріла незнайомця, який крокував стежиною до галявини за готелем. Аби краще засмагнути, він зняв сорочку, і Елен відзначила для себе його побронзовілий під сонцем торс атлета, щедро припорошене сивиною волосся і владний гіпнотизуючий погляд приборкувача звірів. Хода його була по-юначому легкою і безтурботною. Зрівнявшись з нею, він раптом широко усміхнувся, немов давній знайомій. Елен уже ладна була розсердитися через таку, на її думку, зухвалість, та чоловік на додаток ще й елегантно вклонився, що викликало в Елен сумбурні почуття, в яких неможливо було одразу розібратися. Стривожившись, вона вирішила повернутися.

У «Каруці» вона відчула розгубленість. Захотілося негайно поїхати геть. І це несподіване бажання втекти допомогло зрозуміти, що вона зіткнулася із справжньою небезпекою. «Треба повертатись у Париж», — подумала. Й... залишилася.

Наступного дня до неї долинула музика: хтось грав на старому піаніно, що тихо доживало віку на нижньому поверсі. Піаніно фальшивило, нагадуючи розладнану деренчалку з сумнівного бару. Елен посміхнулася. Невідомому музикантові теж, напевно, було смішно: він видобував з інструмента мелодію веселенького регтайму. Їй захотілося танцювати, вона зійшла вниз і побачила за клавішами незнайомця. Навколо нього юрмилися мешканці готелю, які вигуками підбадьорювали виконавця, відбиваючи ритм долонями, а стара чаклунка спостерігала за всим цим на диво спокійно.

Нарешті піаніст опустив кришку інструмента, встав, рішуче підійшов до Елен.

— Чи не збираєтесь ви часом на прогулянку? — запитав він. — Бо ж мадам Казимир своєю непривітною холодністю перетворить нас на геть бездушні сталактити. Й доведеться в якійсь льодовій печері зроняти по сльозинці на годину. Сталактитові сльозинки...

Так Елен уперше вирушила на прогулянку зі своїм, як виявилося, сусідом по поверху.

— Отже, ви письменниця, — говорив він їй. — А я майстер на всі руки: художник, музикант. Я, бачте, маю особливий хист дратувати французьку поліцію. Зовсім ні, я не задушив свою консьєржку, хоча це варто було зробити — дуже вже вона вреднюча баба. Я лише занадто голосно за столиком у кав'ярні лаяв існуючі порядки, і мені порадили у комісаріаті розвіятися й заспокоїти нерви десь у тихому куточку Європи. Ви, звичайно, бували у паризьких кав'ярнях. Благаю вас, не ходіть туди увечері! Найчастіше їх відвідують жінки, яких неможливо вирізнити серед натовпу, за якими не станеш полювати. Балакучі й прісні істоти! Такі жінки, як ви, там майже не трапляються.

Під час розмови він не відводив від Елен своїх гіпнотизуючих очей. Цей невідривний, придушуючий волю погляд доказував усе недомовлене, заворожував. Вони стояли на маленькому плато, вітер надимав її спідницю, лоскотав стегна, напинав вітрила солодкої надії, вона вже ладна була злетіти, ширяти в небі... Та цей чоловік був сильнішим за вітер, він міг утримувати Елен скільки завгодно. Й лише коли незнайомець на мить відвернувся, вона відчула себе вільною, але не настільки, щоб піти геть.

Після прогулянки вони повернулися до готелю, і він замовив вечерю в її номер. Віддавав розпорядження спо-

Елен здалося, що в її лоні народилися нові клітини. Вони огортали, всотували бугристий, з набряклими кровоносними судинами стрижень.

кійним тоном, який не припускав заперечень. За цією впевненістю відчувалася рішуча натура, ладна на шляху до мети змести всі перешкоди. Хазяйка слухняно виконала всі замовлення.

В душі Елен народжувалося захоплення ним, вона сповна відчувала свою слабкість, беззахисність, але саме це сповнювало серце солодким передчуттям незнаної досі насолоди. Елен навіть не знала його імені, та й не хотіла знати — навіщо? Присмерк таємниці ще більше паморочив голову. І він також не запитав, як її звуть, навіть коли вони піднімалися східцями до її кімнати.

Вона вже не могла стримувати тремтіння. Та, опинившись в номері, половину якого займало величезне, грубо збите ліжко, Елен підсвідомо зробила крок до тераси. Завмерла в очікуванні. Але те, що відбулося потім, виявилося несподіванкою: нерішучість виявила не лише вона, а й він — той, хто продемонстрував свою магічну владу над нею. Тепер перед Елен стояла зовсім інша людина — раптово ослабла, незграбна, розгублена. І коли він почав тихо говорити, її вразило шелестіння його слів — не їх вона сподівалася почути.

— Ви, напевне, зрозуміли, — схвильовано шепотів він, — що ви перша справжня жінка, з якою я коли-небудь мав справу, перша жінка, яку я зміг би покохати... я змусив вас прийти сюди... я маю бути певним, що ви бажаєте залишитися тут. Я...

Така несподівана соромливість одразу збудила в Елен дивну, незнану раніше ніжність. Його сила схилялася перед її слабкістю, він вагався, хоча їхнє бажання майже здійснилося! Ніжність полонила її, Елен рвучко припала до нього, розтуливши вуста для поцілунку.

Він глибоко й солодко проник у її рота язиком, одяг упав на підлогу, а вони, вже оголені, усе стояли і пристрасно цілувались, цілувались, цілувались... Не відриваючи губ, він підхопив Елен на руки і поніс до ліжка.

Пестощі, ніжні, ледве вловимі дотики завжди переходять у грубий натиск, і вона чекала його від людини з таким магічним поглядом. Хижа, звірина хватка відчувалася в міцних руках, які діставалися потаємних куточків її тіла. Подушечки пальців м'яко торкалися сосків, лобка, стегон, сідниць, терли, а потім владно досліджували місцини, які сподобалися найбільше. Вона лежала, закривши очі. Їй здавалося, що в нього безліч щупалець, які дістають усюди; багато ротів, які стрімко обпікають тіло то тут, то там; а зуби от-от вгризуться в м'яку плоть. Він то навалювався на неї всією вагою свого рельєфного тіла, то швидко дарував легкість, підносячи її, легку, наче пір'їнку, на себе. Елен слухняно виконувала короткі накази, які промовлялися гарячим шепотом; підносила ноги догори так, що коліна торкалися підборіддя; переверталася на живіт; сідала зверху спиною до невтомного коханця. У цій позиції вона відповзала назад так, щоб його губи і язик могли проникнути в її щілину, а сама заходилася біля твердого, гарячого, налитого кров'ю стовбура. Елен то вбирала його в себе майже до кореня, то відпускала, вилизуючи голівку, відчуваючи, як всередині, у глибині спекотного лона, здригається і б'ється об стіночки довгий невтомний чоловічий язик. Потім губи обхопили її вишеньку — вона уявила собі, як перекочується в них ніжний паросток, і не змогла стримати протяжного стогону — от-от зійде вона на пік найвищої насолоди!

Він відчув, що з її стільника починає сочитися мед і, швидко змінивши позицію, спочатку поволі увів туди па-

КОНКУРС ЗАГАДОК

П'ЯТИЙ ТУР

♥

Що має хлоп у штанях?

♥

Що гладять зверху, а лижуть знизу?

♥

Що можна зняти з голої жінки?

Збірку еротичної прози за перемогу у четвертому турі одержує Василь Дробот з Рівненської обл. Він першим відгадав наші загадки:

1. Огірки.

2. Сковорода і чаплія. 3. Душ.

довідкове бюро

— Ніяк не можу зважитися на анальний секс, досвідом з якого хизується дехто з подруг. Я що — «вчорашня»?

— Ви абсолютно нормальна. Згідно з опитуванням, проведеним Європейським товариством сексологів серед жінок, які мали анальний секс, цей вид злягання сподобався лише 7%. Інші визначили його як протиприродний або болючий.

ЧЕКАЄМО НОВИХ ЗАПИТАНЬ!

лець, а потім фалос, міцно обхопив і підважив на долонях сідничку, а потім, вдаряючи макогоном то в одну, то в іншу стінку вагіни, проник углиб до самісінького денця.

Елен здалося, що в її лоні народилися нові клітини. Вони огортали, всотували бугристий, з набряклими кровоносними судинами стрижень. Стегна Елен енергійно зустрічали коханця, він теж прискорив свої рухи, допомагаючи їй усім єством, ніжними словечками, губами. Їхні язики сходилися в одному ритмі з пульсуючим пенісом і судомами розбурханого лона. Нарешті з глибин чоловічого і жіночого єства піднялися спекотні хвилі й покотилися назустріч одна одній, змітаючи на своєму шляху невидимі перепони...

Елен відклала свій від'їзд до Парижа. Вони тепер зустрічалися з П'єром (він назвав своє ім'я лише вранці після їхньої шаленої ночі) щодня. Та цей чарівний сон тривав недовго. Його перервала жінка. Вона з'явилася увечері, коли ані Елен, ані П'єра у казковому будиночку не було.

Жінка була надзвичайно вродливою: блакитні очі, чорне волосся. Щось циганське проглядалося в ній, хоча вона була росіянкою.

П'єр побачив її вранці. Й дуже здивувався. А Елен вдарило в серце недобре передчуття: ця жінка була провісником біди. Її коханню загрожувала небезпека.

Згодом П'єр пояснив, що має їхати: йому дають роботу в Женеві. Він не запросив вирушити з ним, хоча вона чекала цієї пропозиції.

— Ти там довго пробудеш?

— Не знаю.

— А ти їдеш з...

— Так, вона — мій керівник.

Елен прикусила губу й відвернулася. Тоді П'єр нахилився до неї і зашепотів:

— Я нікого не кохаю. Й ніколи не любив. Я люблю лише свою справу. Але ти стала для мене найближчою людиною.

Потім Елен неодноразово подумки повторюватиме ці слова, згадуватиме його відсторонене обличчя й винуваті очі. П'єр втягнув її у своє заплутане життя, кинув до бездонної прірви сумнівів і страхів. Такого глибокого падіння в невідомість в її житті ще не було.

Елен не стала піддавати сумніву П'єрові слова й залишила «Каруцу» до його від'їзду. У поїзді його обличчя уявлялося Елен таким, яким було впродовж усіх десяти днів, — відкритим і водночас м'яким, беззахисним, палким. Справді, він увійшов не лише в її тіло, а й дістався глибин душі.

МІГЕЛЬ

Мігель приїхав до Парижа після восьмирічної відсутності. Його поява не принесла Елен жодної втіхи, бо ця людина була уособленням першого краху її надій.

Уперше вони зустрілися ще дітьми, до всього виявилися далекими родичами, що загубилися на грандіозному родинному обіді серед численних кузин, кузенів, дядечків і тіточок. Мігеля наче магнітом потягло до Елен, він тінню ходив за нею, ловив кожне її слово.

З того дня Мігель почав писати їй листи, часто провідував під час шкільних канікул. Поступово народилася романтична прихильність, де кожен був для іншого персонажем колись прочитаних легенд, оповідань, романів. Зустрічі огорталися таким серпанком нереальності, що їм і на думку не спадало доторкнутися одне до одного. Вони навіть не бралися за руки, а неначе пливли поряд — такими піднесеними були їхні стосунки. Елен першою відчула до нього сильний потяг зовсім іншого ґатунку.

Одного разу вони танцювали, і хтось гучно промовив: «Яка красива пара!» Елен помітила, що дівиці заклично позирають на Мігеля й намагаються привернути його увагу. Вона теж пильніше придивилася до хлопця, і з її очей неначе завіса впала. Перед нею постав високий з гнучким станом молодик.

Рухи його були витончені й легкі — в них відчувалася прихована сила. Він нагадував леопарда: вкрадлива хода, постійна готовність до стрибка. А крізь шкіру проступав таємничий сонячний жар. Погляд зелених очей був мінливим, непевним. За напіврозтуленими чуттєвими губами виднілися рівні великі зуби хижака. Голова їй солодко запаморочилася, наче після келиха шампанського.

Сп'яніння Мігеля було іншого ґатунку. Він тримався так, наче його спокушала прекрасна примарна істота. Чим щільніше вона притискалася до нього, тим сильніше він відчував владу табу, яке сам ще з дитинства наклав на Елен. Він завмирав перед нею, як перед недосяжною святинею.

Пояснювалося все доволі прозаїчно. Для Мігеля з ранньої юності взірцем жіночої чуттєвості була мати. Вона вирізнялася своєю дорідністю. І сина хвилювало буяння плоті, яке випирало з вільно скроєної сукні. Пізніше, коли йому траплялася власниця подібного багатства, у нього виникало бажання ссати, кусати, припадати обличчям до м'яких півкуль, відчувати в роті тверді соски. На той час, коли він зустрів Елен, у неї були крихітні груденята п'ятнадцятилітньої дівчинки. Вони викликали в Мігеля почуття поблажливого замилування — і не більше. Нічого від грубої еротики його матері в Елен не було. Вона уявлялася йому не жінкою, а зразком цнотливої чистоти — подібних наївних героїнь у кучериках і з рожевими бантами малюють на різдвяних листівках.

Не знала Елен і про те, що Мігель пережив справжній удар від відвідин борделю, куди його затягли старші брати. Спочатку Мігель сп'янів від великих грудей двох досвідчених повій і почав жадібно набивати рот м'якою гарячою плоттю. Але те, що він побачив у них між ногами, його налякало: які гігантські, мокрі, пожадливі пащі! Й ця рідина, що виступила на волохатих губах, — наче каламутна слина в куточках огидних голодних ротів.

Перший сексуальний досвід убив у нім пересічного нормального мужчину. Ну що йому після того залишалося робити? На кого звернути своє жадання? Ну звичайно, на хлопчиків, які не мали зяючих дірок, які внизу були влаштовані так само, як і він.

Отже, того вечора, коли Елен обпік перший вогонь потягу до його тіла, Мігель перебував далеко від подібних пристрастей. А вона, зовсім не посвячена в його уподобання, проплакала вдома цілу ніч — настільки її приголомшила холодність Мігеля.

Потім він поїхав геть, пішов з її життя аж на вісім років. І ось тепер з'явився знов — зі своїм химерним минулим, усе, напевне, спізнавши, з довгим шлейфом любовних зв'язків.

Вони зустрілись. Елен зда-

Дюма є Дюма

Олександр Дюма-батько зажив слави невтомного спокусника і розпусника з сімнадцяти років, коли він уперше спізнав жінку, й до дня смерті у 68-річному віці. Він полюбляв похвалятися, що є батьком п'ятисот позашлюбних дітей. Проте офіційно своїми він визнав лише трьох. Один з них, Олександр Дюма-син, не лише як і батько став доволі відомим письменником, а й успадкував його невситиму жагу до жінок. Красномовною щодо цього є бесіда, випадково почута одним їхнім знайомим.

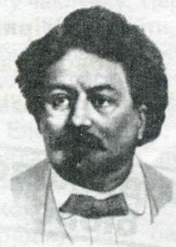

— Послухай-но, батьку, — сказав Дюма-молодший, — це вже просто набридло. Ти увесь час передаєш мені своїх колишніх коханок, з якими я маю спати, і свої нові черевики, які я маю розношувати.

— І що тобі не подобається? — здивувався татусь. — Це ж велика честь. І зайвий раз доводить, що у тебе великий член і мала нога.

НА ПАРНАСІ

лося, що перед нею той самий Мігель — вродливий, привабливий, тільки змужнілий. І знову вона відчула його відчуженість, дистанцію між ними. Але тепер він міг дозволити собі розповісти про власну статеву орієнтацію. І зробив це з викликом, з шокуючою відвертістю. Дивно, але їй не стало боляче. Навпаки, вона відчула полегкість, перестала сумніватися в собі. До всього Мігель, який так і не розібрався у природі своєї орієнтації, найперше звинуватив Елен, спробував на неї перекласти тягар відповідальності за власну гомосексуальність.

— Якби ти була земною, податливою, слухняною, я б тебе захотів, — дорікав їй Мі-гель. — Ще краще, якби ти була звичайною шльондрою — тоді б я оволодів тобою ще в ранній юності без дурних романтичних комплексів! Саме ти вбила в мені повноцінного мужчину, здатного кохати жінку.

Про перші свої відвідини борделю Мігель чомусь не згадав. Й бідна Елен змушена була терпіти несправедливі докори, наївно беручи їх на свій рахунок. Якби вона знала всю правду!

Клубок переживань заплутався ще більше, коли Мігель познайомив Елен зі своїм коханцем Дональдом. Варто було побачити його, як нова пристрасть накотила на неї задушливою хвилею.

Дональд був прекрасним: тендітне тіло єгиптянина, буйне, завжди розкуйовджене, наче в пустотливої дитини, волосся. Стильний, породистий, з чіпким поглядом і співучою мовою досвідченого медіума.

Елен була настільки зачарована Дональдом, що діставала дивну, незрозумілу насолоду, спостерігаючи, як Мігель упадає біля нього — наче спеціально для неї. Дональд приймав ці знаки уваги зовсім по-жіночому: кокетував, опускав довгі вії, вигравав очима, похитував стегнами.

У Дональді Елен побачила свого брата-близнюка. Він і розмовляв, і хитрував так, як і вона. І почуття переживав такі самі. Він увесь час говорив про своє бажання з головою поринути в кохання, про готовність до самозречення. Елен неначе чула власний голос.

Коли Мігель ненадовго залишив їх наодинці за столиком у кав’ярні, вони обмінювалися багатозначними поглядами. У відсутність Мігеля Дональд перетворювався: його постать розпрямлялася, він дивився на Елен мужнім поглядом, говорив про спроби знайти у власних почуттях чоловічу глибину і напругу. А Мігель — не такий, Мігель не Бог, який йому потрібен — він занадто молодий, він ще дитина. Мігель пропонує йому рай, де вони мали б змогу безтурботно кохати одне одного, дні і ночі марнувати в обіймах і пестощах, але йому, Дональдові, прагнеться чогось іншого. Йому потрібні пекельні страждання, мученицьке кохання з великими пристрастями, доланням перешкод.

Кожна коротка відсутність Мігеля дарувала Дональдові та Елен відчуття, що вони однодумці, втягнуті у підступну змову. Та варто було Мігелеві повернутися, як Дональд ставав іншим, знову перетворювався на кокетуючу жінку. Елен спостерігала, як вони обмінювалися ласкавими поглядами, терлися під столом колінами — просто на її очах народжувався такий могутній потік кохання, який підхоплював, розкручував, затягував у вир заборонених бажань. Вона почувалася спостерігачкою у таємних альковах чужої пристрасті, перед нею розгортався інтимний зв’язок, до якого вона ладна була приєднатися.

Сердечний жар перебігав від Дональда до Елен, від Елен до Мігеля, від Мігеля до Дональда. Кохання охоплювало усіх трьох і міцно з’єднувало.

Очима Мігеля вона тепер бачила, що Дональд має граційне, красиво виточене тіло, тонку талію, прямі, наче на давньоєгипетських барельєфах, плечі, зумисне стилізовані жести. Його збоченість світилася на обличчі так неприховано, що це здавалося актом ексгібіціонізму. Цілковита викритість, безсоромна нагота!

Удень Дональд і Мігель зазвичай були разом, а потім Дональд ішов розшукувати Елен. В її присутності він стверджувався як мужчина, відчуваючи, що вона додає йому енергії та сили. Він це розумів. «Я віддаю тобі все чоловіче, що є в мене за душею», — посміхаючись, говорила вона Дональдові. З нею він ставав більш прямим, твердим, обходився без кривлянь. Дивним чином поєдналися в ньому чоловіче й жіноче начало. Він був закінченим, ідеальним гермафродитом.

Мігель про все це навіть гадки не мав. Для нього Дональд, як і раніше, залишався лише жінкою.

— Він зовсім не помічає в мені чоловіка! — сердився Дональд. — Він бере мене ззаду. Вимагає, щоб я дозволяв вставляти його штуковину в мій зад, поводиться зі мною, наче з жінкою! І я ненавиджу його за це! Справжнього гоміка хоче з мене зробити. А я прагну чогось іншого. Та Мігель поводиться зі мною, як грубий мужлан! Він думає, що я манірюся. Він розвертає мене спиною до себе і накидається, наче на якусь шльондру!

— А тебе вперше мають за жінку? — поцікавилася Елен.

— Звичайно! Раніше ніколи такого не було. Лише ссав — і нічого іншого. Рот і прутень — от і все, що потрібно. Стояти навколішки перед коханим і приймати ЦЕ в себе — ось щастя!

Елен подивилася на маленький гарний ротик Дональда і спробувала уявити, як у нім уміщується ЦЕ. Від такого видіння одразу затвердішали соски, і вона відвела очі.

— Він пиляє мене увесь день: перед дзеркалом, у ванній, на постілках. Але йому того мало, і він не помічає в мені чоловіка! Жодним чином не реагує на мій фалос, хоча бачить, що він у мене і товщий, і гарніший, ніж у нього. Шморгає мене ззаду, вбиває в мене свого кілка, а мій красень нехай собі теліпається між ногами? Ні, немає між нами цілковитого розуміння!

Одного разу Мігель запросив Елен прийти одразу по обіді. У призначену годину вона постукала. За дверима вовтузилися, але відчиняти не поспішали. Вона вже намірилася було йти геть, як перед нею постав Мігель.

— Заходь, заходь, — буркнув.

Обличчя його було збудженим, очі палали, волосся скуйовджене, на шиї полум’яніли сліди засосів.

— Може, мені забігти пізніше? — Елен позадкувала.

— Заходь! — наказав Мігель. — Лише посидь, якщо твоя ласка, трохи у ванній. Дональд скоро піде.

Він дуже хотів, щоб вона залишилася! І це її підкупило. Елен перетнула невеличку вітальню й сіла на ослінчику у ванній кімнаті. Двері до спальні залишалися прочиненими. Звідти долинало важке пихтіння, наче боролися два невидимі атлети. Ліжко ритмічно поскрипувало, й Елен почула Дональдів голос: «Ти робиш мені боляче!» А потім — знову борюкання, пришвидшене рипіння пружин, і нарешті Елен почула любострасні стогони і Дональдів вигук: «Ти мене ледве не задушив!»

(Далі буде)

ПЕРЕХРЕСТЯ

Познайомлюсь з Пані, яка примусить вивчити німецьку мову + с/м, кунілінгус. Симпатичний. 02139, Київ, а/с 865.

Красивый молодой парень (26-188-90) познакомится со щедрой госпожой до 40 лет с ее местом встречи. 46024, Тернополь, а/я 726.

Симпатичная киевлянка-би (30) ждет и предлагает интим-фото для обмена. Недилько А., до востребования, Киев—1, 01101.

Юный поэт (21-170-68), симпатичный и темпераментный, ищет вдохновение в образе умной и красивой девушки 18-25 лет. 02206, Киев, ул. Бойченко, 14, кв. 233.

Молодий чоловік познайомиться із симпатичною, милою дівчиною до 26 р. 79026, Львів, 26, а/с 6553.

Сергей, Скорпион (17-176-60), спортсмен — занимаюсь карате. Без вредных привычек, мечтаю познакомиться с привлекательной девушкой до 20 лет. Отвечу на все письма, фото верну, г. Хмельницкий, ул. Пилипчука, 59, кв. 8.

Парень 19 лет мечтает поласкать языком молоденькую девушку. Не стесняйся, я жду тебя. 43024, Луцк-24, а/я 73.

С/п купит у красивых молодых девушек их откровенные эротические фото и видео. Возможны встречи. Гарантирую порядочность и нераспространение материалов. 67707, Одесская обл., Белгород-Днестровск-7, а/я 5.

ПЕРЕХРЕСТЯ

На прохання читачів «Лель» відкрив службу знайомств «Перехрестя».

Приймаються оголошення від осіб:

БЕЗКОШТОВНІ — до 20 слів (публікуються згідно з чергою).

ПОЗАЧЕРГОВІ — до 20 слів. Вартість — 20 гривень.

ІЗ ФОТО 3х4 см — до 20 слів, 40 гривень.

ІЗ ФОТО 7х10 см — до 20 слів, 100 гривень.

За кожне наступне слово доплата 2 гривні.

ПДВ сплачується окремо.

Гроші слід переказувати на р/р 26007301330137 в Шевченківській філії АКБ «Національний кредит» м.Києва, МФО 322216. ЗКПО 21652557. Призначення: за розміщення оголошення. Одержувач — фірма «Деркул».

Оголошення публікуються лише після одержання коштів і копії квитанції про сплату.

У ПЕРШУ ЧЕРГУ ПУБЛІКУЮТЬСЯ ПЛАТНІ ОГОЛОШЕННЯ.

Безкоштовні оголошення приймаються лише на купонах «Леля».

Лель

БЕЗКОШТОВНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Не більше 20 слів друкованими літерами

Ваша адреса або телефон:

Купон вирізати, наклеїти на листівку або покласти у конверт і надіслати на адресу: 04119, а/с 39 з позначкою «**Перехрестя**».

УКРАЇНСЬКА ЛАЙКА

Без сороміцького фольклору уявлення про ментальність будь-якого народу буде неповним. Це добре розумів відомий український етнограф, фольклорист, антрополог і археолог Хведір Кіндратович Вовк (1847—1918), який зібрав і 1898 року випустив у Парижі збірку «Український фольклор. Сороміцькі звичаї, казки, пісні, приказки, загадки і лайки». «Лель» вже знайомив своїх читачів з цією книгою. Продовжуємо публікацію розділу «Українська лайка».

Манда
Манда брусиловська
Мара, марюка
Матері твої біс
Матері твоїй копанка (копиця чортів)
Мурло

Насрать мені на тебе
Насеру я твоїй матері
Насеру твоїй матері у великодний очіпок
Насеру твоїй матері повен глечик гівна
Нечиста сила
Недовірок
Недоляшок
Ногайська кобила

Опудало
Острожник

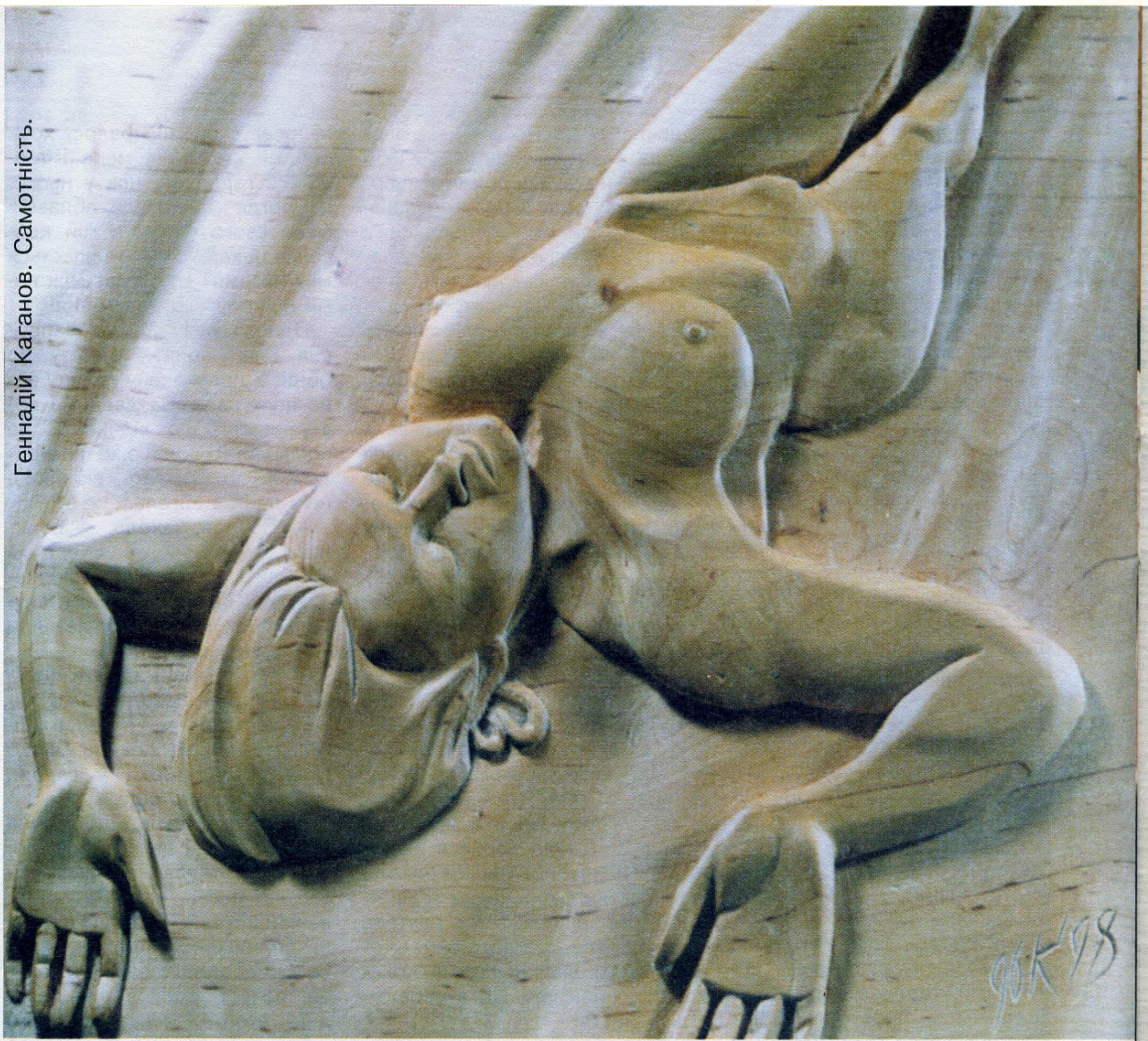

Геннадій Каганов. Самотність.

Оповідання

цвинтарний

Безпритульний Василій або, як ще кажуть в народі, бомж, високий худорлявий чоловік середніх років з беззубим ротом та темними, майже зовсім згаслими очима, здавна полюбляв людські цвинтарі. Особливо влітку, за сухої погоди. Не тому, звичайно, що там, на місці останнього спочинку, лежали нерухомі мерці, вже нездатні нікого образити, і їх можна було, наприклад, пограбувати, особливо заможних, в гарних костюмах та солідних краватках, з золотими перснями на пещених руках та порцеляновими коронками на зубах. Або зґвалтувати, як це робив знайомий Василія некрофіл-початківець Серж з молоденькими та гарненькими щойно похованими дівчатами, відкопуючи останніх темними липневими ночами. Від одного лише вигляду цих дівчат у Сержа текла з рота щедра слина і хижо світилися великі зелені очі. Але Василій гидував ґвалтувати трупи і грабувати могили, хоча мерців інколи й ховали у чудових чорних оксамитових трунах, й самі вони були зі смаком та дорого вдягнені, бо в глибині душі, як не дивно, він був чоловіком забобонним і вважав це діло аж надто низьким і непристойним — навіть для його пропащої бомжівської натури. Але, чесно кажучи, якась внутрішня заздрість інколи сама по собі виникала, особливо при погляді на чистеньких пещених родичів мертвяків із діамантовими запонками на рукавах та дорогими марками західних автомобілів за брамою цвинтаря, а то й на самому цвинтарі. Особливо, коли їхні жінки у складних високих зачісках і чорних фірмових сукнях артистично падали на свіжозариті могили — здебільшого так, щоб не забруднити вишуканого одягу, та в обійми своїх солідних коханців, вміло зображуючи стан граничної непритомності та демонстративно заламуючи руки під звуки жалібної музики. В той же час не проливши жодної сльозинки, аби не «попливли», зіпсувавши весь трагічний ефект, очі, вміло намальовані дорогою французькою косметикою. Інакше кажучи — «ламали комедію».

Василій тому полюбляв цвинтарі, що свого банального власного житла у нього просто не було. Жодного. А валятися десь у порожньому щодо готових продуктів харчування лісі не дуже й хотілося. Адже на кладовищі завжди було все і, що називається, під боком — і випити, і закусити, причому непогано. От і зараз наш герой звичним легким кроком з «чекушкою» у кишені, посвистуючи, спокійно сунув на уподобаний ним останній прихисток людських доль. Скажемо, навіть точніше — на любу його безпритульному серцю, всіма покинуту і перезабуту, як і він сам, могилу, де вже давно ніхто, крім нього та великих чорних гладких гав, і не з'являвся. Велика площа, певно розрахована на два поховання, настільки щільно заросла густим темно-зеленим чагарником, переважно бузком, що кожен, хто б відважувався зануритись у нього, зникав з очей вже за якихось чверть метра. Чим, не гаючи часу, і скористався Василій. Зручно розташувавшись у кущах, він нашвидкуруч відкоркував заповітну «Російську», намацав у кишені невеличкий шмат черствого хліба і встромив у рота прозору горлянку пляшки. Борлак зайшовся у шаленому русі, поки уся міцна рідина не перекочувала з посуду до його худорлявого тіла. Закусивши, а сказати точніше — занюхавши хлібом, бомж по завершенні трапези смачно позіхнув і звично підклав собі під голову обидві руки.

— Полегшало, немов сто баб пошептало, — подумав він та й заснув міцним сном праведного волоцюги. І снилися Василію його знайомі бомжі Віталій і Дмитрик, а ще снилася стара вулична шльондра Надюха, яка за пару ковтків оковитої принципово не відмовляла в статевих домаганнях нікому: від безвусих шмаркачів до запліснявілих безпритульних сивих дідуганів.

♥ ♥ ♥

Студент місцевого політеху Юрко Причепа бувати на лекціях, не кажучи вже про практичні заняття, любив не дуже. А точніше — дуже не любив і ходив туди лише під тиском надокучливих батьківських нотацій. Його нестриженій голові давно набридли постійні заліки і суворі вередливі викладачі. Але у жодному разі аж ніяк не можна було сказати, що він взагалі нічого не любив, бо Юрко мав-таки вартий уваги і надзвичайно важливий предмет найінтимніших захоплень. І цим предметом були жінки. Він любив жінок маленьких на зріст і високих, худорлявих і не дуже, зовсім юних істот з млосними імлистими очима й осіб солідного віку, з великим бюстом і без оного. Тобто, спектр любові студента охоплював практично всю жіночу спільноту. Його приваблювали всі, на кому або була спідниця, або принципово могла бути.

роман

Володимир Молодець

От і цього разу, коли сутеніти ще й не починало, він десь зачепив добряче потаскану подругу Любку з місцевого робітничого гуртожитку, яка за браком роботи і сім'ї вже не перший рік мандрувала з рук в руки заїжджих донжуанів та аборигенів району, часто зраджуючи останнім з першими і користуючись досить великою популярністю в місцевому венерологічному диспансері та в осіб сильної статі завдяки доступній і вкрай помірній ціні. Випити вона не те, щоб полюбляла, але ніколи не відмовлялась і охоче ставала «третьою» у колі чоловіків. Саме тому в руках студента замість квітів на побаченні опинилася пляшка дешевого, але міцного «Приморського» портвейну. Не змовляючись, вони рушили на цвинтар, де і вирішили серед чагарників на дальніх могилах спочатку випити, а потім злитись у неповторному сексуальному екстазі. Сівши на прохолодний кам'яний надгробок, цицьката і задаста Любка одразу перехилила склянку вина, наче страшенно поспішаючи кудись, і одразу, без будь-якої увертюри, дала себе роздягнути вправним Юрковим рукам, діловито допомагаючи його поквапливим рухам. І вже коли статева близькість була у найінтимнішому розпалі, і відверто гола й спітніла любителька гострих відчуттів осідлала Юрка і, розчервонівшись, слинила теплою збудженою піхвою його червоного, неначе стиглий помідор, прутня і солодко скрикувала за кожним рухом дебелих стегон, студент, що ніяк не міг скінчити, несподівано і з надією в голосі запитав:

— Ще випити хочеш?

— Трохи згодом, Юрасику, — відповіла цвинтарна Венера ніжним, хоч і трохи хрипким голосом, і, аби вгамувати свою скажену непідробну хіть, пришвидшила гойдання на здибленому, наче дрюк, прутні. І цієї миті просто з чагарника виринула рука бомжа Василія й почувся його пропитий потойбічний голос:

— Налий краще мені.

Розчахнутими від неймовірного жаху очима Любка ще якусь мить зачаровано дивилася на брудну руку, що вилізла, як їй здалося, безпосередньо з могили.

Шановний читачу, чи спостерігали ви колись за стрибком видатного спортсмена сучасності, багаторазового чемпіона світу і національної гордості українських уболівальників, неперевершеного пана Сергія Бубки? Гадаю, що сам великий маестро щиро позаздрив би тому скаженому стрибкові, який вчинила гола і пітна Любка, зірвавши з чоловічої жердини своє розпечене сексуальними солодощами і роздягнуте студентом тіло у повітря, — воно злетіло на таку небачену досі висоту, що враз побило усі світові рекорди з цього виду спорту разом узяті.

Ще довго вона у розкішному вбранні Єви несамовито плигала по кладовищу, у такий спосіб переміщаючись у просторі подалі від об'єкта, що спричинив її панічний жах. Час від часу вона вигукувала якісь зовсім невідомі загалові слова, вперто нагадуючи гіпотетичного предка сучасної людини — пітекантропа. Любкиного ж партнера по коханню заскочив відомий серед ученого люду «ступор», а по-народному — просто сторчак: хлопець як закляк живим пам'ятником голизні на безіменній могилі, так і височів колодою просто неба, по-філософськи мудро вдивляючись у швидкоплинну архітектуру легких небесних хмаринок.

Але найцікавіше у цій сумній історії те, що від надзвичайного по силі стресу Юркове знаряддя сексуальної праці не тільки не зменшилося у своїх ерегованих розмірах, але навпаки — стало ще більшим, забронзовівши у неймовірній своїй величині. Та психіатричній бригаді швидкої допомоги, що невдовзі прибула, ніколи було милуватися його неперевершеною красою. Вона швиденько демонтувала нерукотворний пам'ятник, а потім відловила і абсолютно голу дівицю, що без упину гасала між могилами. Так обох їх і відвезли куди слід.

Відомо, що студент інституту не закінчив, а Любка довго лікувалася по психіатричних лікарнях, де і загубився її безталанний слід.

м.Київ

Падло
Падлюка
Палій
Парх
Пархатий
Пендос, пенде
Пердун
Пи..да
Пи..довонючка
Пика собача
Побий тебе лиха година!
Побий тебе сила божа
Побий тебе нечиста сила
Посвисти мені в сраку
Поцілуй мене в сраку
Поцілуй жида в сраку
Поцілуй мене в х..й, та більше не толкуй
Пранцюватий
Пранцювате стерво
Прахвост
Причепа
Проклятий
Прорва
Псина

Ракло
Різник
Розбишака
Розбіяка
Розумний, як Беркові штани
Розсукиного сина стерво

Сатана
Свиня
Свиняче вухо
Свиняче стерво
Свинячий цехмістр
Свинота
Серун
Сібірний
Сіпака
Скурвий син
Собака
Собачий син
Сорочий недоїдок

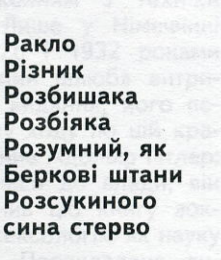

ВАГІТНІСТЬ

— фізіологічний процес, за умов якого у матці розвивається новий організм, що виник внаслідок запліднення. У пересічної жінки триває 280 днів (40 тижнів). Впродовж цього періоду в жіночому організмі відбуваються численні зміни: припиняються місячні, набрякають молочні залози, напружуються і темнішають соски. Можуть з'являтися слабкість, сонливість, нудота, зміна смаку, пігментні плями на шкірі — всі ці порушення характерні для нормального перебігу вагітності. Великі зміни відбуваються і в статевих органах: збільшується матка, активізується кровопостачання, тканини набрякають і стають еластичнішими.

ВАГІТНІСТЬ І СЕКС

Впродовж перших двох місяців статеве життя слід обмежити, оскільки збудження може спровокувати відторгнення плоду. За 2 — 2,5 місяці до пологів секс не рекомендується взагалі через загрозу проникнення до жіночого організму інфекції та передчасного відходу вод, які оточують плід. Найбезпечнішими позиціями на час вагітності є такі, коли чоловік знаходиться ззаду, а певною мірою рятівними — петтінг, мінет та інші сексуальні контакти, що не передбачають введення фалоса до піхви.

ВЕНЕРИЧНА ВИРАЗКА

Або м'який шанкр. Венерична хвороба, спровокована стрептобацилою. Спочатку на статевих органах з'являється яскраво-червона пляма, у центрі якої за добу виникає вузлик, що на 3-4 добу перетворюється на виразку. Лікується у стаціонарі.

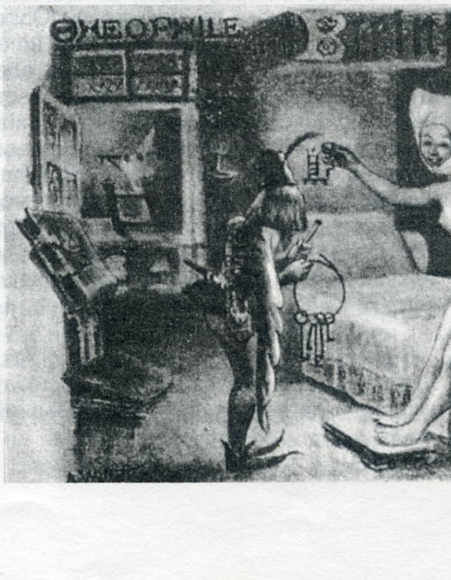

А.ВІЛ'ЄТТ. Ключ від доброчесті. XVIII ст.

ВАССЕРМАН АВГУСТ (1866—1925)

Відомий німецький мікробіолог та імунолог. У 1906 році розробив методику діагностики сифілісу — однієї з найнебезпечніших «хвороб кохання». З того часу всі безталанні ловеласи в усіх куточках світу мають здавати кров на «пробу Вассермана». Щоправда, нині цього не достатньо, діагноз уточнюється за допомогою інших методик. Річ у тім, що проба Вассермана, по-перше, не розрізняє сифілітичну реакцію впродовж перших 6-7 тижнів, а по-друге, може бути позитивною при деяких інших захворюваннях — малярії, запаленні легенів, грипі й навіть на останніх місяцях вагітності та у жіночі «критичні дні».

ВДОВА

— жінка, яка після чоловікової смерті не вийшла заміж удруге. Найчастіше це трапляється через брак або відсутність мужчин. За таких обставин суспільство впроваджує закони, які допомагають йому відновити людність, а вдовам — зазнати родинного чи хоча б материнського щастя. Показові щодо цього звичаї дохристиянської України, літературну реставрацію яких здійснив киянин Михайло Молявко в романі «Світ незабутніх предків»:

ПОДАРУЙ ВДОВІ ДИТЯ

Минуло йому лише п'ятнадцять, та був він високий і міцний не по роках, тож хлопці-однолітки сягали йому до плеча, а дівчата багато менш, і мав він добре серце, допомагав немічним і вдовицям, як здавна повелося на землі.

Просила його вдовиця козака Веда порубати їй дрова, і він, узявши сокиру, прийшов до неї, порубав і поскладав усе, що завезли добрі люди...

— А об'їдати тебе не стану, бо батько мені вичитає.

Стояв червоний від праці, і надвечірнє сонце відсвічувало золотом на його міцних спітнілих м'язах.

Принесла Осика великий кухоль води.

Щоб не розплескати ту святу криничну воду, узяв він кухоль двома руками,

ВЕГА КАРПЙО ЛОПЕ ФЕЛІКС ДЕ (1562—1635)

Іспанський письменник епохи Ренесансу, засновник національного театру. Написав майже 1800 п'єс — історичних, побутових, релігійних. Та найулюбленішими для автора та його шанувальників були і залишаються любовно-сімейні комедії. В них драматург оповідає про боротьбу закоханих за своє щастя і любов. Кохання в п'єсах де Вега завжди перемагає. Найвідоміші комедії: «Собака на сіні», «Учитель танців», «Раба свого кохання» та інші.

СОБАКА НА СІНІ
Сонет

Як хтось когось, здається, полюбив,
побачивши з другою женихання, —
це — заздрощі, а зовсім не кохання,
якщо й до того вогник не горів.

Та як і перше в серці був порив —
це — вже любов, що прагне обладання,
що на уста жене слова жадання,
як кров жене в обличчя стид чи гнів.

Нічого більше не скажу комусь,
щоб знизька не образити високе;
прийму я долі вироки жорстокі,

надії на блаженство я зречусь,
аж поки не упевнюся, що смію
в душі живити цю безумну мрію.

Переклад Миколи Лукаша.

прихилив до рота, і солодка живлюща волога захопила його так, що й очі заплющив від насолоди.

Не бачив того, як нахилилася перед ним Осика і поцілувала його у самий вузол, куди колись ішла до нього материна кров, єднаючи його з усім родом нашим. Здригнувсь, наче від опіку, так що вода вихлюпнулася з кухля на його штани та її голову.

— Що ти зробила, як піду я тепер додому, засміють мене люди!..

А Осика обхопила його ноги і сказала, що вже тепер і не відпустить, поки не висохнуть штани, які вона вправно розстебнула й стягла з нього; цмокнула вже голого в сам корінь його, дарований кожному можу, аби святим зачаттям берегти рід наш; а він затулявся, хоч гаряча кров уже виповнила кожну частку його тіла. Озираючись, присів, щоб через тин не побачили його зовсім голого люди з вулиці, а Осика обхопила його, цілуючи, й звалила на густий килим споришу. Його молодий корінь дерева бажання піднімався за кожним ударом серця, і чарівне те зростання вже годі було зупинити. А Осика скочила на нього, як вправна вершниця на коня, обвила його своїм гарячим тілом і, піднявшись, як на стременах, захопила у полон, увібрала в колиску свою твердий, як криця, молодий, ще сліпий стовбур роду його, що вперше увійшов у гаряче лоно людського щастя...

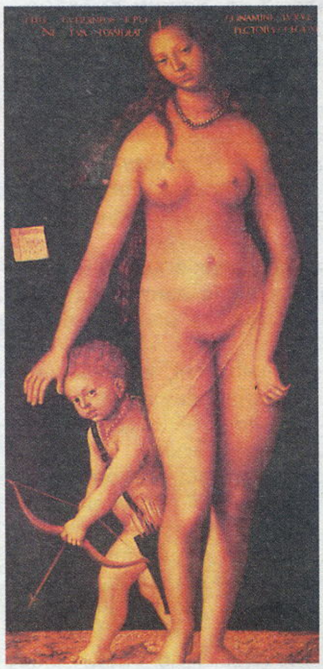
Лукас Кранах Старший. ВЕНЕРА і Амур. 1509р.

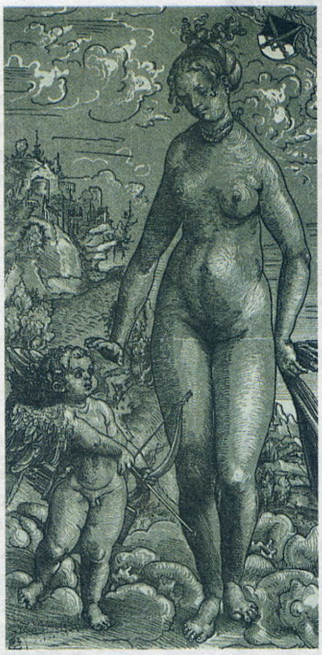
Лукас Кранах Старший. ВЕНЕРА і Амур. 1509р.

...Корній здивований запитав, звідки ж дядько знає про те, що сталося з ним там, і яке кому діло до того, що сталося.

— Корнію, мій любий! У селі нашому живе рід наш орійський, у ньому кожному до всього діло є, бо кожен з нас береже життя кожної живої душі, буває і своїм життям, як зробив те козак Вед, і кожному є діло і до щастя вдови його, і до життя твого, і тому не сором, а велика честь нам допомагати кожному стражденному і дарувати дітей і щастя кожній удовиці з роду і народу нашого. І про твоє перше причастя у роду нашому вже знають усі, і тому вже вітаються з тобою, як віталися з козаком Ведом, бо тобі ще належить відновити і продовжити сам рід його.

А всю правду кажучи. То це я і батько твій зробили, щоб саме ти до вдовиці пішов, і навозили для того дрова, і мати твоя умовила її приголубити тебе, бо вночі чула від тебе її ім'я та стогін, і просила дарувати тобі святе причастя, щоб розквітла сила твоя.

...Увійшов до хати, і тут батько обійняв його і, тричі міцно поцілувавши, обсипав йому голову житом із дзбаника:

— Щоб у тебе було дітей, і овець, і корів стільки, як зернин у цьому горщику, і щоб жінки дарували тобі стільки любові, як крапель у морі.

Сину мій, якщо вдовиця за нашим звичаєм, стане перед козаком і, узявши його за руку, скаже, що хоче мати від нього дитя, то закон Рода вимагає від кожного можа, жонатий він чи ні, не питаючи про це свою горлицю, посіяти свої святі зерня у ниву тої, яка шанує і кохає його. Відмовити маємо лише коли немає любові, а ще Род забороняє далі витрачати силу свою, якщо протягом року не народить вона дитя, і вже зовсім зневажимо навічно ту, яка згубить чародійством у лоні своєму зачате у щирій любові дитя орійське. Та коли жінка запалила вогнем душу козака, і він, ставши перед нею на одне коліно, просить подарувати йому сина, вона має виконати закон Роду нашого, а якщо відмовить козакові, то має покинути село, бо у зневазі до неї жоден не стане вітати її і бажати доброго здоров'я. Ганебно вбивати життя, нищити ниву, руйнувати дім, а давати нове життя — святе діло і велика честь!

Вдівець

— чоловік, у якого померла дружина.

ВЕЛЬДЕ, ТЕОДОР ГЕНДРІГ ВАН ДЕ

(1873 — 1937)

Відомий нідерландський сексолог. Написав і 1926 року видав одразу голландською і німецькою мовами книгу «Ідеальний шлюб», якій судилося стати найтиражнішим у світі дослідженням з техніки сексу. Лише у Німеччині між 1926 і 1932 роками «Ідеальний шлюб» витримав 42 видання, його переможну ходу по цій країні зупинив Адольф Гітлер: прийшовши до влади, він заборонив цю книгу зокрема і сексологію як науку взагалі. Перекладене англійською мовою (1930) це дослідження впродовж перших сорока років перевидавалося 43 рази. «Ідеальний шлюб» перекладений багатьма мовами світу.

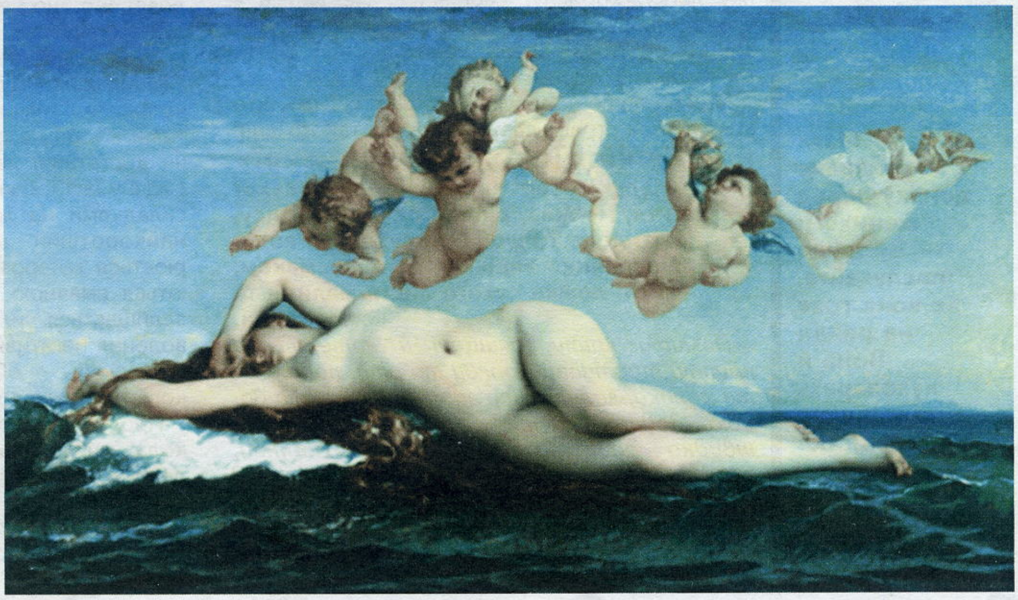
Олександр Кабанель. Народження ВЕНЕРИ з морської піни. 1862 р.

ЯКОЮ БУДЕ ШЛЮБНА НІЧ?

У багатьох народів світу весільний ритуал ретельно розроблений і відшліфований впродовж століть. Усе розписано: від одягу — до шлюбних столу і ложа.

Згідно з звичаями, молодий і молода не повинні були пити спиртного, адже саме у шлюбну ніч, як правило, зачиналося майбутнє дитя — це стосувалося і королівського подружжя, і бідняків.

Гортаючи сторінки альманахів, кулінарних книг, записок мандрівників і літописців, доводиться дивуватися народній мудрості. Виявляється, для нареченої готували спеціальні страви (не можна було їсти смаженого і копченого м'яса), а нареченому підносили напій, який додавав не лише хоробрості, а й сили.

Під час весілля молодята мали бути практично голодними, інакше їм не поцінувати належним чином усю чарівність події. Адже перетруїти їжу — справа для організму непроста.

У багатьох народів упродовж передвесільного тижня жених і наречена постять, споживаючи лише трави, коріння, листя, фрукти, овочі, трохи риби. Виключають усе копчене і смажене, зменшують кількість солі. Таке харчування добре очищає організм, допомагає подолати передвесільні хвилювання й клопоти, а тим, хто має надмірну вагу, — й бодай трохи прийти до норми.

Молоде подружжя має споживати на весіллі їжу легку, корисну, «сонячну». Не дарма в усіх землях весілля грають по закінченню сезонних робіт — восени, коли вдосталь фруктів та овочів, всілякої зелені.

Можна лише подивуватися фантазії тих, хто придумував страви спеціально для такого дня.

Напій «Таємниця нареченої»

5 волоських горіхів, чайна ложка сухої м'яти, морква, ріпа, 1 ст. ложка рису, 1 ст. ложка пшона, яблуко, 1 л води, півсклянки вершків, сіль за смаком, 1 ст. ложка сухого листя малини та смородини.

Помити крупи, очищені й натерті на крупній тертушці моркву та ріпу, подрібнити яблуко, залити все гарячою солоною водою, додати листя малини і смородини, швидко довести до кипіння. Варити, помішуючи, 5-6 хвилин, настоювати під кришкою (без нагрівання) 20-25 хвилин. Відвар процідити, засмачити вершками і гарячим подати нареченій.

П'є вона цей напій з плескачиками. Печуть їх з густої частини суміші, що залишилася після приготування напою. До овочів, зелені та круп додають муку, щоб утворилося слабке тісто. Йому дають полежати декілька годин при кімнатній температурі для дозрівання, потім відбивають на дошці, доки тісто перестане липнути до рук. Потім його ділять на невеликі плескачики, які розкладають на сухій жарівці (листі) і випікають у гарячій духовці 15-20 хвилин. Гарячі плескачики змащують коров'ячим маслом і подають до столу.

Отже, наречена п'є напій, заїдаючи його плескачиками. А що жених? Для нього готують інше питво, збудливе, але не дуже, щоб чоловік був активним, розкутим і, водночас, не розслаблявся. Про цей напій мають подбати друзі нареченого.

Напій «Таємниця жениха»

Апельсин, 2 ст. ложки посіченого сирого гарбуза, 2 ст. ложки посіченої квашеної капусти, яблуко, редька, чайна ложка сухого пижма, чайна ложка сухої ромашки лікарської, 2 ст. ложки сирого рибного фаршу, 1 л води, сіль, 2 ст. ложки сметани.

Апельсин разом із цедрою подрібнити, додати, подрібнивши, редьку, гарбуз, яблуко, квашену капусту, сирий рибний фарш, сухі трави і залити гарячою солоною водою. Довівши до кипіння, варити 5-6 хвилин і настоювати під кришкою 5-10 хвилин. Відвар злити, засмачити сметаною й подати до столу. П'ють його гарячим, заїдаючи плескачиками.

Для приготування плескачиків використовують те, що залишилося після злиття відвару, додають муки і чинять так, як описано в рецепті для нареченої.

Та от відлунали весільні пісні, вгамувалися пристрасті, почалося сімейне життя. Не дарма цей період називають медовим місяцем — усе здається світлим, радісним, легким. Та чи надовго? Багато що залежить від злагоди молодого подружжя, обопільної поступливості. А ще — від уміння жити не лише власним розумом, а й прислухатися до порад інших, насамперед старших. Часом добра порада допомагає поглянути на проблему зовсім інакше.

На жаль, брак знань щодо інтимного життя часто призводить молоді сім'ї до біди. І вже доведено, що неабияку оздоровчу роль у стосунках відіграє харчування, яке значною мірою визначає сексуальну активність чоловіка.

Нині жінки мусять працювати не менше за чоловіків, значною мірою залишаючи позитивні емоції на роботі. Мужчина, не отримуючи достатньої ласки від дружини, налягає на смачну їжу, розплачуючись за це додатковими складками на животі. До речі, ожиріння — найкоротший шлях до імпотенції. Утворюється зачароване коло: обидва насолоджуються смачною жирною їжею, після якої не залишається сил для кохання; статеве невдоволення негативно позначається на взаєминах подружжя — обидва зриваються на дріб'язковість, зведення рахунків.

Про те, як вирватись із цього зачарованого кола, ми поговоримо наступного разу. Наведемо й цілу низку рецептів еротичних страв. До зустрічі!

Володимир Михайлов

**Мати вихваляє доньку перед женихом:
— Ви лише послухайте, як вона грає на роялі! Вона й куховарить з не меншою майстерністю!
— Байдуже, — відказує жених. — Ми ходитимемо до їдальні.**

ЕРОТИЧНА КУХНЯ

Аби дерев'яне ліжко не рипіло, сповіщаючи родичів та мешканців нижнього поверху про те, що ви розпочали любовну гру, слід поставити у місцях з'єднання опорних деталей сукняні або повстяні прокладки.

Блискавка» на ширінці подеколи починає роз'їжджатися не лише під вправними пальцями коханої, а й без будь-якого приводу. Відновити дієздатність цього пластмасового виробу можна так: розстібніть «блискавку» й пройдіться по зубчиках пензликом, змоченим у розчині каніфолі зі спиртом. Після двогодинного висихання застібка знову надійно охоронятиме ванадійно охоронятиме вашого улюбленця від сторонніх очей. З часом операцію можна повторити.

Віник, за допомогою якого ви виховуєте чоловіка, слугуватиме довше, якщо на його конусну частину (приблизно до половини) надягнути використаний еластичний трубчастий бинт або стару панчоху. Віник стає пружнішим, а крайні гілочки перестають обламуватися.

Гірчичний порошок, розчинений у воді, можна використовувати не лише як додаток до чаю чоловікові, який напередодні добре нализався з друзями. Якщо у цьому розчині помити руки після роботи з розчинами, що мають різкий запах (гас, ацетон та ін.), неприємний запах зникне.

ТЕСТ

Час подумати про коханця?

З'ясувати це читачкам «Леля» допоможуть чесні відповіді на декілька наших запитань:

1. Опишіть свого чоловіка трьома словами:
— Батько моїх дітей. (3)
— Дуже мила людина. (1)
— Кнур. Імпотент. Нероба. (2)
— Досить одного: інженер. (4)

2. Коли ви востаннє бачили свого чоловіка?
— На нашому весіллі. (4)
— На дні народження подруги: сказав, що побуде ще годинку. З того дня сплинло два тижні. (2)
— Сидить навпроти і дивиться закоханими очима. (1)
— Ви що, з міліції? (3)

3. Закінчіть фразу: «Повертається чоловік з відрядження...»
— А додому не йде. (2)
— Відкриває валізу, дістає мене: «Ну от, люба, ми і вдома». (1)
— А на підвіконні, як завжди, штанці з пропелером. (4)
— А сніданок вже на столі. (3)

4. Що б ви порадили Дездемоні?
— Розслабитися і одержувати задоволення. (3)
— Менше сваволити. (1)
— Тримати під подушкою сковорідку. (2)
— Удати з себе мертву. (4)

5. Ви часто бачите еротичні сни?
— Еротики мені вистачає у житті. Вночі я просто сплю. (3)
— Та що ви — на сон у нас з коханим нема часу. (1)
— З того часу, як я залила квартиру під нами, мені сниться виключно сусідка. (4)
— Часто. Лише завдяки їм я маю регулярне статеве життя. (2)

6. Ваша улюблена казкова героїня?
— Сорока-білобока. Цьому дала, і тому дала. А цьому... Гаразд, йому також! (3)
— Снігуронька. Полюбила і розтанула. (1)
— Василиса Прекрасна. Як і я вийшла заміж за дурня. (2)
— Ріпка. Чекаю на свою мишку-норушку. (4)

Підсумки

До 6 балів. Дивно, що вас зацікавив наш тест. Окрім чоловіка, вам ніхто не потрібен. Жодної альтернативи. Тож не мозольте очей своїм щастям.

Від 7 до 12. З яких міркувань ви зберігаєте вірність, є для нас загадкою. Можливо, щоб дорікати цим благовірному? Якщо так, то не мучтеся й не мучте чоловіка. Озирніться: навколо стільки класних варіантів!

Від 13 до 18. Зізнайтеся: ваш чоловік вже має роги. Це й не дивно. Але не захоплюйтеся.

Від 19 до 24. Ситуація... Здається, вам не допоможе й коханець. Хіба що коханка?

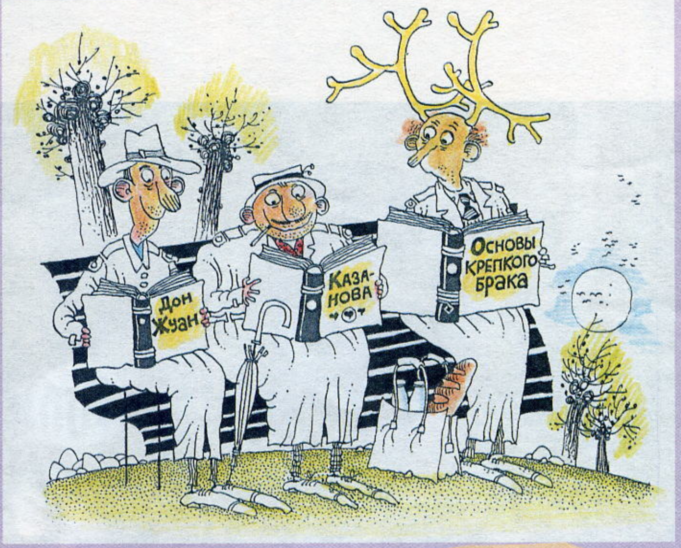

Дуже легко зібрати немагнітний порошок (графіт, магнієві ошурки і т. ін.), який розсипала дружина, котрій невчасно заманулося перевірити надійність відремонтованої «блискавки» на ширінці. Обдарувавши кохану належною увагою, візьміть пилососа і за-фіксуйте на трубі шматок якоїсь матерії. Ввімкнули пилососа — порошок прилип до матерії, вимкнули — він сиплеться у підставлену посудину.

Емаль у ванні з часом псується і тоді спільне купання з дружиною стає не таким естетичним. Зарадити біді можна реставрувавши покриття. Змішайте у рівних пропорціях клей «Суперцемент» та білу нітроемаль. Ванну слід добре знежирити бензином. Одержану суміш густо втирають тампоном у поверхню. Через добу у такий спосіб наноситься ще один шар — і так 4 рази. Приблизні витрати: 4 тюбика по 40 г, фарби 160 г. Покриття має вийти білим, гладеньким і доволі міцним.

Єдиною у світі країною, де новонародженим хлопчикам робиться обрізання поза будь-якими релігійними традиціями, є Сполучені Штати Америки. Тож якщо вам трапився у ліжку обрізаний партнер, не поспішайте у розмові з ним переходити на іврит.

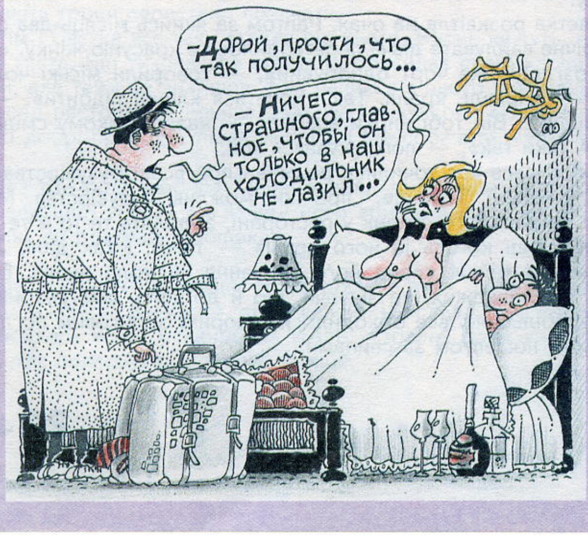
–Дорой, прости, что так получилось...
– Ничего страшного, главное, чтобы он только в наш холодильник не лазил...

Малюнки Олега Гуцола

Фото Бориса Бугера

Король та його наречена

СУЧАСНІ КАЗКИ

Оповідання

Розпочалася ця історія просто: король прийшов до книгарні, у якій та дівчина працювала, і взяв її. У підсобці. Отак прийшов — і взяв. Тоді про нашу мафію ніхто ще й не знав. Думали, що все це — тільки «в них». Отож казали тоді просто: «Король». До його появи чи, точніше, до того, як він «зійшов на трон», у нас було багато різних королів — у кожній частині міста свій. Вони мусили весь час відстоювати свій авторитет у нескінченних бійках. А потім цей Борис якось швидко і незрозуміло чому піднісся над усіма, і його почали називати «Король міста». Тоді ніхто не розумів, у чому річ. Та й досі ніхто не розуміє. Борис був однорукий. Щоправда, казали, нібито він дуже боляче може вдарити куксою, навіть покалічити може. Але насправді ніхто не бачив, щоб він коли-небудь бився. Та все ж його боялися всі. Якось на чийомусь весіллі Борисовому братові не сподобався інструктор райкому партії. Щось не так сказав той інструктор, не так подивився. То Борис тільки передав, щоб той вибачився, і завзятий молодий інструктор, якого побоювалися навіть зубри-директори, довідавшись, що це Борис ним зацікавився, пішов до його брата на роботу й попросив пробачення.

Але щоб Свєтка злякалася — то ні, такого не було. Їй перед тим сказали, що вона дуже подобається Борисові. Свєтка не повірила, бо не була такою вже красунею. І компанійською не була — щовечора «в місто» гуляти не ходила, не вдягалася в усе модне. Отож Свєтка не повірила, але спаленіла вся, як тільки сказали. Махнула рукою: «Та що ви? В нього там такі кралечки по тих ресторанах». І все. І втекла до своєї чистенької підсобки. А надвечір прийшов він і взяв її. Свєтка не боялася. Так, тільки трохи острах брав, але то вже чисто дівоче було. Та все минуло майже нормально. Принаймні, вона потім казала, що не так уже й дуже боліло. А наприкінці, шепотіла подружкам, навіть трохи приємно стало. Отак воно розпочалося. Весь гумор ситуації полягав у тому, що мати Свєтчина була єврейка, причому вже стара і дуже по-їхньому, по-єврейськи, побожна. А батька у Свєтки не було. Помер. Мати цілий тиждень не знала, що Свєтка живе з королем, а коли й до неї розмови дійшли, зчинила страшенний хай, ледь не вигнала дочку з дому. Містечко наше розкошувало. Таку драму не побачиш навіть в іноземному кіно. І що цікаво: ніхто, крім матері, Свєтку не осуджував. Мала ж бути в короля своя дівчина. Якби він узяв собі за постійну подругу яку-небудь гарну шльондру, з тих, що весь час крутилися біля нього, — цього місто могло б не зрозуміти. А Свєтка працювала прибиральницею, росла без батька... Дехто буркотів: чому, мовляв, єврейка, що йому, українок мало? Але загалом місто сприйняло цю історію з великим розумінням, ба навіть з гордістю. Дивіться, який у нас особливий король — і однорукий, і єврейку взяв, та ще й сироту. Розуміли навіть те, чому ні Борис, ні Свєтка ніколи й словом не обмовлялися про одруження. Які там у королів шлюби? Не та доля... Був, правда, вечір у ресторані — не такий, як завжди, особливий. І був подарунок — уранці Борис привів Свєтку до магазину «Мелодія», видобув з кишені шістсот рублів і купив їй стереомагнітофон «Сатурн» — величезний, як тумба. Свєтка, котра за місяць одержувала вдесятеро менше, три дні крутила його у своїй кімнаті, доводячи матір до нестями. Місто цей шикарний подарунок не схвалило, але теж зрозуміло. Кажуть, директриса «Мелодії», коли дізналася про це, полегшено мовила: «Слава Богу, нарешті зіпхнули це одоробло. А я думала, його вже ніхто не купить».

В усьому нам хотілося бачити гарний бік справи. Навіть сварливі матері найбільших у місті гультіпак вичитували своїм синам-парубкам: «Ти глянь, навіть Борис схаменувся. А ти все тягаєшся». Про нього так і говорили, наче про справжнього короля, тільки на ім'я: «Борис», — і всі знали, про кого йдеться. Хіба що найбільш язикаті казали «Борис однорукий». А нам, початкуючим гультіпакам, найбільше подобалося, що тепер можна ходити «на дівчат» у будь-який мікрорайон. Адже як тільки Борис заверховодив, бійки «вулиця — на вулицю» самі по собі припинилися. Зверхність однорукого визнавали всі. Хоча ніхто не знав, на чому ця зверхність ґрунтується. Декотрі, нібито втаємничені, казали, що Борис тримає великий «общак» — спільну страхову касу тих хлопців, що «в законі». Але все це були тільки припущення. Інші говорили, що він зовсім не з тих, а все діло в грошах, у тому, що Борис має багато грошей, бо нібито отримав спадок із Канади. Більшу частину, мовляв, держава забрала, але й того, що лишилося, вистачить на що завгодно.

Дикі гроші в Бориса й справді водилися. Уже тоді він їздив на якійсь іноземній машині, щовечора сидів з компанією у вокзальному ресторані, і навіть якщо він там не сидів, ніхто не смів зайняти той столик. Казали, він часто давав у борг гроші, і багато грошей, але тільки тим, кому вірив, тим, хто за якимись, тільки йому відомими ознаками заслуговував на його довір'я. Лише до власного одягу Король ставився байдуже — ходив, як і всі ми, в чомусь сірому й не дуже виразному. Зате Свєтку одягав, мов артистку.

І Свєтка розквітла на очах. Раптом за якийсь місяць-два сімнадцятирічне вайлувате дівча перетворилося в красуню-жінку. «Ти диви, розгледів же чорт однорукий», — говорили міські чоловіки. — «А й справді, краля. Так і хочеться клинці підбити». — «Він тобі підіб'є. Він тобі нирки відіб'є», — казали такому сміливцеві. — «А таки так», — погоджувався той.

У місті весь час точилися розмови про всякі бузувірства Борисової компанії. Точніше, про їхні можливі бузувірства. Мовляв, якщо займеш його столик у ресторані, зроблять те-то й те-то, якщо образиш когось із його друзів — те-то, і так далі. Звісно, траплялися бійки: серед його оточення чи коло нього. Бувало, хтось із приїжджих, не знаючи, що й до чого, сам «наривався». Але здебільшого все обходилося суворим Борисовим поглядом і швидким пошептом за спинами.

Хоча, бувало, Борис розважався. Як з отим інструктором, наприклад. Видно, дуже йому захотілося знати, чи здолає він своїм авторитетом авторитет партійний. А іншим разом (усі були впевнені, що це його вигадка) ранні пасажири, що йшли з одеського поїзда, уздріли на каштані серед лапатого листя повішену голу дівку. Пасажири залементували, захлипали, а дівка теж завила з сорому, і чоловіки-пасажири здогадалися, що повішена вона не за горло, а лише попід руки. Зрозумівши це, чоловіки залюбки полізли на каштан знімати її, бо дівка була не просто гола, вона була ще й доволі гарна. Один з чоловіків хотів потім тут же розтерти її горілкою, щоб на застудилася, але дівка заридала і втекла. Потім у місті казали: «Чули, як Борис шльондр учить?» Усе це теж сприймалось із задоволенням. Бо всі знали, що шльондри, безплатні і платні, у місті є. Ну, не в міліцію ж на них скаржитися. Тільки Борисові.

А на той час, із першою хвилею романтичної перебудови, з'явився у нас новий начальник міліції. Почувши історію про підвішену голу лахудру, наївний новоспечений підполковник негайно, просто ввечері, зібрав своїх підлеглих і рубонув долонею по столу: «Це що тут за однорукий Робін Гуд?! Заарештувати».

Пішли два пузаті сержанти заарештовувати Бориса. Всі знали, де його шукати увечері, — на вокзалі, у ресторані. Молодий сержант лишився на пероні, а старший, мудріший, зайшов до ресторану і виманив Бориса на перон. Для розмови нібито. А вже надворі сказав йому:

— Знаєш, Борисе, нам доведеться тебе взяти. Йди сам у газик.

Борис зареготав, клацнув пальцями — і вмить довкола них виросло п'ятеро чи шестеро здорованів: «Чо нада?!»

— Ну? Хто кого взяв? Запитав Борис.

Тоді старший сержант почав просити:

— Борисе, то сходи вже з нами. Виженуть же мене з роботи.

— А ти більше нічого робити не вмієш? — засміявся Борис. — Гаразд, сходжу. Побачимо, що там у вас за птиця.

До райвідділу вони під'їхали на Борисовій іномарці.

Кажуть, Свєтка бігла містом простоволоса і черговий навіть ойкнути не встиг, як вона вже була на другому поверсі, в кабінеті начальника міліції. Увірвалася, як пантера:

— За що ви його? Він же нічого поганого нікому не зробив! Жодній людині!

— Ви в цьому впевнені, мадам? — одразу ж відбрив підполковник.

Борис, кажуть, дуже зблід, але сказав спокійно:

— Б'юсь об заклад на сто рублів, що за «мадам» ти вибачишся.

Підполковник аж оскаженів від такої заяви. Але все одно через два дні Бориса довелося випустити. А ще через три дні підполковник приїхав до Свєтки додому і вибачився перед нею. За слово «мадам». Але Свєтка не зраділа з цього, а навпаки — цілу ніч плакала і вранці хотіла втекти з міста, але Борис перехопив її на вокзалі.

Чому так принизився підполковник, довго ніхто не знав. А потім усе ж дізнались. У нашому містечку таємниць не буває.

У підполковника довго не було дітей. Дружина не могла народити. А потім народила. Дівчинка була негодяща — худенька, хвороблива. Батьки біля неї аж дихати боялися.

І от одного дня ця дочка підполковника — п'ять рочків їй було тоді — гралась у дворі. До неї підійшов якийсь дядечко, дав цукерку, а потім дістав бритву, відрізав у дівчинки клаптик від платтячка і сказав: «Однеси цей клаптик батькові. Скажи: мадами таких суконь не носять. Мадами, скажеш... Запам'ятала, вишкребко ментівська?»

Місто про такі фокуси ніколи не чуло. Це було щось нове. І враз навколо Бориса та його компанії виникла порожнеча. Вже ніхто не посміхався йому здалеку, не підходив почаркуватись у ресторані. Навіть гроші перестали позичати.

А потім і Свєтка все-таки втекла від нього. Вночі, кажуть, пішки пішла з міста. Він тижнів два шукав її, розсилав своїх хлопців на всі боки, але так і не знайшов, тож напився з цього приводу, стояв посеред ресторану і кричав, вимахуючи куксою: «Ви ще побачите, які добрі прийдуть після мене! Ви ще побачите, кугути!»

...Через три роки Бориса заарештували за незаконне зберігання вогнепальної зброї. У в'язниці його вбили. Казали потім: свої ж забили. За розтрату «общака».

А Свєтка зникла назавжди. Ніхто досі не знає, де вона. Дехто каже, що в Ізраїлі. Замужем, дітей двійко. Щаслива. Інші твердять, що повісилась вона, у Тинді, на БАМі. Хтозна. Доля вигадлива. Могла і так повернути, й зовсім інакше.

НОВАЯ ВОЗМОЖНОСТЬ ПОЛУЧЕНИЯ УСЛУГ -
АУДІО КАРТКА
на 15 минут
АУДИО-КАРТОЧКИ ПОЧТОЙ
заказ по телефону
(044) 234-29-49
-25%
- Стоимость - 3,00 грн./мин.(с НДС)
- Никаких телефонных счетов!
8-900-142-01-34
до 5 мин. 1,50 грн./мин. (с НДС)
для совершеннолетних
24 часа в сутки
Я... уже жду...
ВЕСЕННИЕ ГРЁЗЫ
8-900-147-01-16
4 грн./мин. (с НДС)
8-900-147-01-17
до 15 мин. 4 грн./мин. (с НДС)
ЛИЦЕНЗИЯ ГОСКОМСВЯЗИ №001529 03110, Киев-110, а/я 834. справки: 234-29-49

Марія Ярова, м.Вишневе Київської обл.
Фото Михайла Лобанова.

Некрасивих жінок не існує. Принаймні — в Україні. А щоб у цьому впевнився не лише «Лель», а й увесь світ, редакція відкрила для своїх читачів «Ярмарок краси».

Надсилайте свої фото (ступінь відвертості кожен визначає для себе сам), супроводивши їх коротким текстом (для друку) і детальною адресою (не для друку).

ЯРМАРОК КРАСИ

Десятихвилинне
щоденне
спілкування
з «Лелем»
дарує чоловікам
5 додаткових
років життя!

Такого висновку дійшов
доктор Франц Еппінг з
Франкфурта (Німеччина),
перевіривши висновок на
200 добровольцях.

Передплатний
індекс – 74283
у каталозі
періодичних
видань
України

НЕ ЗАБУДЬТЕ
ПЕРЕДПЛАТИТИ
«УКРАЇНСЬКИЙ
ЛЕЛЬ»
НА ДРУГЕ
ПІВРІЧЧЯ
2001
РОКУ!

Еротична
література
та мистецтво —
шлях
до щасливого
довголіття!

Десятихвилинне щоденне спілкування з «Лелем» дарує чоловікам 5 додаткових років життя!

Такого висновку дійшов доктор Франц Еппінг з Франкфурта (Німеччина), перевіривши висновок на 200 добровольцях.

Передплатний індекс – 74283 у каталозі періодичних видань України

НЕ ЗАБУДЬТЕ ПЕРЕДПЛАТИТИ «УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕЛЬ» НА ДРУГЕ ПІВРІЧЧЯ 2001 РОКУ!

Еротична література та мистецтво — шлях до щасливого довголіття!